

Maklijeske op "De Meihorst"

Rie Reinderhoff

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

MARLIESKE OP „DE MEIHORST“

MARLIESKE
OP „DE MEIHORST”

DOOR

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

Met illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

In de Marlieske-serie zijn verschenen:

Marlieske, 2e druk

Marlieske beleeft een avontuur

Marlieske heeft een griepje

Marlieske verdient heitjes

Marlieske viert bevrijdingsdag

Marlieske op „De Meihorst”

Marlieske bij de Vierdaagse

1. Marlieske helpt juf

Er liggen een heleboel krijtjes in de bak, juf. Mooie. Een rood en een groen en twee gele en een roze." Marlieske van Vliet staat over de prullenbak in een van de hoeken van het vrolijke schoollokaal gebogen en zegt dit een tikkeltje geschrokken. Nou ja, wie gooit er nu ook zo maar zulke prachtige krijtjes weg. Het zijn wel geen hele, maar de stukjes zijn toch echt best nog groot genoeg om ermee te schrijven of te kleuren. Zonde vindt zij het.

Juffrouw Plugboer, jong en blond, zit bij haar tafeltje voor in de klas sommen na te kijken. Ze sluit een schrift, legt het op het sta-

peltje dat ze al klaar heeft en lacht intussen: „Ja, dat weet ik, Marlies. Ik heb ze er zelf in gegooid, zie je.”

„U?!” Marlieske draait zich met een ruk om naar haar juffrouw. En je hoort heel duidelijk aan de toon, waarop ze dit vraagt en je ziet het bovendien aan haar hele gezicht, dat ze dat maar ternauwernood kan geloven. Zulke mooie krijtjes.

„Ja, ik,” herhaalt de juffrouw nog steeds lachend, terwijl ze alweer naar een volgend schrift grijpt. En dan, als moet ze Marlieske geruststellen: „’t Zijn maar stompjes, hoor.”

Stompjes? Marlieske buigt zich opnieuw over de bak. Ze bekijkt de weggegooidde krijtjes nog eens en zo nauwkeurig nu, dat ze er haar voorhoofd zelfs bij fronst. Maar dat weet ze niet eens. Zó heeft ze haar aandacht bij de inhoud van de prullenbak.

Ja, dat rode is echt niet veel meer dan een stompje, ontdekt ze. En dat ene gele ook. Maar dat groene en dat roze en . . . Nee.

Als zij . . . Marlieske denkt niet verder. Ze staat opeens rechtop en vraagt gretig: „Mag ik ze hebben, juf? Voor mijn schoolbord thuis?”

Juffrouw Plugboers antwoord komt direct. „Maar natuurlijk, Marlies. Als jij ze gebruiken kunt. Gerust, hoor. Grabbel ze er maar gauw uit, meisje.”

Dat is aan geen dovemansoren gezegd. Marlieske is al bezig. Enig, al die kleurtjes. Ze ziet zich in gedachten al een mooie tekening op haar schoolbord maken. Prachtig zal hij worden met al die verschillende kleuren. Haar eigen krijtjes zijn weggeraakt. Ze had trouwens alleen gewone witte. In een hele poos heeft ze niet met haar schoolbord gespeeld. Ze heeft er nu opeens weer zo’n zin in. Misschien mag ze het straks direct wel van de vliering halen. Jammer dat Tannie al naar huis is. Anders vroeg ze die om mee te doen. Met Tannie speelt ze altijd het fijnst. Maar misschien is Carla wel op de laan en wil die wel met haar schooltje spelen.

Carla woont naast haar. Dat kan ook best gezellig worden. Hoewel . . . het is zulk prachtig weer. Moeder zal wel niet willen hebben dat ze binnen speelt vanmiddag. Moeder zal wel zeggen: „Ga jij maar gauw naar buiten, zonnevitaminen happen. Met je schoolbord spelen kun je weleens weer als het regent of erg koud is.” Nu ja, vooruit maar, ze ziet wel. In een mum van tijd heeft ze de krijtjes gepakt, graait dan ook nog in papieren, die op de bodem van de bak liggen.

Ze hutselt ze helemaal door elkaar. Je kunt nooit weten: misschien is er wel een krijtje tussen gerold. Maar nee hoor, dat is toch niet

gebeurd. Hoe ze ook zoekt, ze kan er niet een meer vinden. Nu ja, dat geeft ook niet. Met de krijtjes in haar hand is ze ook al heel blij.

Ze zijn maar met z'n tweetjes in het lokaal, juffrouw Plugboer en Marlieske. In het lokaal van de derde klas. Hun klas.

Alle andere kinderen zijn al naar huis. Al wel een kwartier. Maar daar geeft Marlieske niets om. Zij is hier niet voor straf. O heden nee. Wat dacht je nou. Niks hoor. Ze mag juf helpen. Net zo leuk. Ze heeft de bloemen al water gegeven. En twee borden schoongeveegd. En natuurlijk de borstels uitgeklopt. En nu was ze bezig de papiertjes en andere rommel van de vloer te zoeken. Zo kwam ze bij de prullenbak. Maar nu gaat ze gauw weer verder met haar werk. De krijtjes stevig in haar hand geklemd, hurkt Marlieske achter een rij banken en kijkt er spiedend onder. Liggen er nog meer rommel-tjes? Nee, hier niet. Dan nu nog de rij bij de deur.

Marlieske loopt er naartoe, laat zich opnieuw door haar knieën zakken en bekijkt ook de vloer onder deze banken heel nauwkeurig. Maar daar is ook niets te zien. Of wacht eens. Ligt daar toch iets? Onder de bank van Hans Groen?

Marlieske loopt er meteen naartoe, bukt zich weer en tast onder de voetenplank. Ja, hoor, daar ligt iets. Een hele zak nog wel. Een zak van grijs papier. Hij heeft bijna dezelfde kleur als de vloer. Daarom zag ze 'm natuurlijk niet dadelijk zo pas. Wat Hans daarin gehad heeft? Och, misschien wel een stuk koek om in 't speelkwartier op te eten. Of een boterham. Er zijn wel meer kinderen die geregeld iets meenemen om in 't vrije kwartier op te eten. Tannie heeft steevast een appel of een sinaasappel bij zich. Lekker. Ze geeft er haar bijna altijd een stukje van. Echt aardig van d'r. Want zij heeft nooit iets bij zich. Bij haar thuis krijgen ze altijd iets als ze uit school komen. 's Morgens een plak koek. En 's middags een koekje of een snoepje of een appel. Ook fijn, hoor.

Marlieske is intussen al met de zak op weg naar de prullenbak. Maar als ze hem erin wil gooien, bedenkt ze opeens iets. Ze kan 'm mooi gebruiken voor haar krijtjes. Ja, die stopt ze erin. Dat kan prachtig. Denken en doen is één bij Marlieske met haar donker rattekopje. Het volgende ogenblik glijden de vrolijk gekleurde krijtjes de zak al in. Met een voldaan gezichtje sluit ze 'm daarna zorgvuldig. Heeft ze dat even mooi bedacht? Zo kan ze ze veel beter meenemen. En dan moet ze opeens even lachen. Hans moest eens weten waarvoor zijn zak gebruikt wordt. En dat zij 'm nu heeft. Hij kan nooit iets missen. Z'n gummetje mag je nog niet eens even van hem lenen.

En zijn inktlap al evenmin. En intussen maar opscheppen. Nee, ze vindt Hans helemaal geen aardige jongen.

Zo, nu is ze klaar. Of heeft ze toch nog iets vergeten? Marlieske kijkt het zonnige lokaal met de grote, lage ramen en de vele vrolijk bloeiende planten in de vensterbank nog eens goed rond. Nee, ze gelooft van niet. Daarom stapt ze naar de juffrouw en zegt: „Ik ben klaar, juf.”

Juffrouw Plugboer, die alweer ijverig over de schriften van haar leerlingetjes gebogen zit, zet vlug nog een streepje bij een foute som en kijkt dan op. „Fijn, Marlieske.” En terwijl ze nu op haar beurf haar ogen door haar klas laat gaan, prijst ze: „Keurig gedaan, hoor meisje. Dank je wel.”

Marlieske glundert. Dan zegt ze olijk: „Tot uw dienst, juf.”

Ja, die Marlieske weet wel hoe het hoort. Wat dacht je dan.

Juffrouw Plugboer lacht naar haar. Ze heeft altijd schik in dit vrolijke bijdehandje. „Dan nu maar gauw naar huis, meid,” zegt ze hartelijk.

„Ja, juf.” Vlug gaat Marlieske echter niet. Nee. Een beetje aarzelend loopt ze in de richting van de deur. Meestal geeft juf hun iets als ze haar geholpen hebben. Een plaatje. Of een tekstkaartje. Of... Zou... Zij heeft nu natuurlijk die krijtjes al gekregen. Misschien...

Maar dan is er opeens juffrouw Plugboers vriendelijke stem achter haar die zegt: „Wacht nog even, Marlieske. Je moet nog iets van me hebben.”

Dus toch. Marlieske staat alweer bij het tafeltje. Juffrouw Plugboer heeft daar intussen een klein laatje uitgetrokken en zoekt nu tussen de kleinere en grotere kaartjes en plaatjes die ze daarin bewaart. „Dat ik dat nu toch bijna vergat,” zegt ze onderwijl, een beetje boos op zichzelf. „En je hebt me nog wel zo flink geholpen. Foei.”

Maar Marlieske is veel te blij dat ze behalve de krijtjes nu toch ook nog iets anders krijgt en zegt gul en grootmoedig: „’t Geeft niets, hoor juf.”

„Fijn,” lacht juffrouw Plugboer. Ze zoekt nog steeds door. „Ja,” zegt ze dan opeens, terwijl ze een kaart tussen de voorraad uittrekt, „die zocht ik. Asjeblijft.”

Marlieske kan haar ogen bijna niet geloven. Mag ze die echt hebben? Zo’n grote? En zo’n mooie? Nú? Zo eentje krijgen ze anders alleen als ze jarig zijn. Maar...

’t Is een witte kaart, waarop met zwarte lijnen een schat van een hond staat getekend. Een hond die je zo zou willen hebben en waarvan je vast en zeker heel veel zou houden, zo trouwhartig kijkt hij

uit z'n ogen. Marlieske staat ermee in haar hand en kijkt maar en is er even helemaal beduusd van. Alles wat ze verwacht had, maar dit...! Nee. En natuurlijk mag ze hem houden, bedenkt ze dan. Anders gaf juf hem haar toch zeker niet.

„Dank u wel, juf,” zegt ze dan opeens blij. „Ik ga 'm kleuren. En dan vraag ik moeder of ik 'm op m'n kamertje mag hangen.”

„Je doet maar, hoor,” lacht de juffrouw. „Je hebt hem eerlijk verdiend. Hij is helemaal van jou.”

„Ja, enig. Dag, juf. Tot morgen.”

„Ja, tot morgen. Dag, Marlieske. Ga maar fijn spelen in de zon.”

Vrolijk huppelt Marlieske even later de lange, lege schoolgang door. Er hangt geen enkele jas of muts meer. Nu ja, dat komt niet alleen doordat zij zo laat is en alle andere kinderen al naar huis zijn. Nee. Heel de dag hebben de kapstokken eigenlijk „vrijaf” gehad. Als ze twee jacks gedragen hebben is het veel. En die waren dan nog van kinderen die pas ziek geweest zijn. Want het is juni en prachtig, echt zomerweer.

Marlieske stapt de mooie, geverniste schooldeur uit en staat even stil in de zonneschijn. Een rank figuurtje in een wit jurkje, dat bezaaid is met vrolijke, rode balletjes. Ze knippert een ogenblik tegen het felle licht. Het is ook zo'n verschil met dat in de vrij donkere gang. Maar dan danst ze het plein over en de laan op. De wereld is zo mooi. De bomen staan volop in het blad. En overal bloeien de rozen. Tegen de huizen en in de tuinen en langs de hekken. Rode en roze en gele en witte. Prachtig. En nog massa's andere bloemen ook natuurlijk. En zij is toch zo blij, zo blij. Om de krijtjes, om de plaat, om het mooie weer, om al die vrolijke bloemen. O, om alles. Om alles!

2. Tante Frouck

Vijf minuten later is Marlieske thuis. En net als ze de bijkeuken-deur wil opendoen om naar binnen te gaan, komt haar broertje Pier erdoor naar buiten, een knalgroene knotslolly in z'n hand. „Hallo,” zegt Pier.

Maar Marlieske groet niet terug. Dat vergeet ze gewoon. Ze denkt alleen maar aan dat kleurige, lekkere ding daar op dat stokje in

Piers hand. En verbaasd en een beetje begerig tegelijk, vraagt ze direct: „Hoe kom je daaraan?”

Zij heeft ook best zin in zo'n lekkere, dikke lolly. Mmm. Heerlijk. Die krijgen ze niet alle dagen.

Pier is in een vrolijke bui. „Gestolen,” lacht hij. Hij wil haar meteen voorbijlopen. Maar dat zit 'm niet glad. Marlieske pakt 'm bij z'n arm en houdt 'm tegen. Hij moet haar eerst vertellen waar hij die lolly vandaan heeft. Wat dacht je nou! Intussen maakt ze een gebaar met haar hoofd, dat Pier heel goed begrijpt. „Maak dat de poes wijs, zeg,” betekent het. En dan commandeert ze zo klein als ze is: „Zeg op, Pier, hoe kom je eraan?”

„Gekregen,” vertelt Pier nu eerlijk.

„Van wie?” Marlieske is niet zo gauw tevreden. O heden nee. Ze weet graag het naadje van de kous. En nu helemaal, want . . .

„Dat is een geheim.” Pier kan het niet laten, hij moet Marlieske even plagen. Ze is zo lekker nieuwsgierig.

Marlieske kan daar anders in de regel wel aardig tegen. Maar nu, nee. „Flauwerd,” zegt ze. En ongeduldig: „Toe, zeg het nu. Krijg ik er ook een of . . .”

Maar Pier is nog niet uitgeplaagd. Hij trekt z'n schouders op en zet een heel bedenkelijk gezicht. „Dat hangt ervan af of je vanmiddag op school goed je best gedaan hebt, geloof ik,” begint hij op een eigenwijs toontje.

Nu is de boot bij Marlieske helemaal aan. „Och vent, schiet op. Oude opa. Je lijkt Herman wel,” zegt ze minachtend.

Herman is hun grote broer. Hij is pas zestien geworden en verbeeldt zich nu af en toe dat hij Pier en Marlieske als echt kleine kinderen moet behandelen. En dat, terwijl ze al bijna elf en negen zijn. Poeh. Dat nemen ze natuurlijk nooit. Geen van tweeën. En nu begint Pier notabene al even vervelend te doen. Marlieske kijkt opeens zo nijdig als een kleine spin. Je zou heus niet zeggen dat ze daareven nog zo blij en zo vrolijk door de zonnige wereld huppelde. 't Is met haar vanmiddag zo maar opeens: Marlieske lacht en Marlieske is boos. Ze laat Pier pardoes los en loopt fier rechtop naar binnen. „Het kan me ook net niks schelen,” vertelt ze 'm intussen, zonder 'm ook nog maar met één blik te verwaardigen zelfs. „Maar een echt flauwe vent ben je. Daar dan.”

Pier is daar even beduusd van. Marlieske lijkt opeens wel niet meer tegen plagen te kunnen. Jammer. Nou ja, vooruit maar, . . . meisjes . . . Hij heeft het heus niet kwaad bedoeld.

Onwillekeurig haalt hij z'n schouders een tikkeltje op. Wie kwaad is, moet maar weer goed worden. Meer weet hij er ook niet op.

Maar dan bedenkt hij iets. En meteen lachen z'n donkerbruine ogen ook alweer. Dit . . . Maar hij moet vlug zijn. Anders is ze weg. En . . . „Wie brengt altijd toverballen voor ons mee?” roept hij haar daarom gauw achterna.

Marlieske is de keuken al bijna uit, maar nu maakt ze ogenblikkelijk op de plaats halt. „Tante An uit Arnhem,” zegt ze prompt.

Pier knikt voldaan. Zo gaat hij weer goed. „En wie lol . . .,” begint hij dan.

Maar nu laat Marlieske 'm niet eens uitspreken. Een goed verstander heeft immers maar een half woord nodig? Dat zie je nu weer. Want als Pier zover gekomen is met z'n tweede vraag, weet ze het al. En ze maakt meteen een luchtsprong van plezier. „Tante Frouck is er,” juicht ze intussen. „Hiep hoy. Tante Frouck.” En zonder zelfs ook nog maar naar Pier om te kijken verder, rent ze de keuken uit, de gang door, de kamer in. Regelrecht door naar tante Frouck, die daar gezellig bij moeder zit thee te drinken. Ze is weer even blij, of misschien als het kan nog blijer, dan toen ze daarnet uit school kwam huppelen. Maar ja, dit is me ook niet even een feest. Tante Frouck, moeders allerbeste vriendin.

„Dag tante Frouck. Wat enig dat u er bent,” jubelt Marlieske. En dan laat ze erop volgen, een beetje verwijtend: „U komt haast nooit meer. Stout, hoor.”

Tante Frouck tilt Marlieske zo groot als ze is op haar schoot en knuffelt haar 's flink. „Ik vind het ook zo fijn om eens weer even bij jullie te zijn,” zegt ze blij. En dan: „Maar ik kon de laatste tijd toch niet vaker komen, vrouwtje. De reis van Rotterdam naar hier is immers veel te lang om zo maar 's even voor een middagje of avondje over te wippen. Nu woon ik weer lekker dicht in jullie buurt. Een dik uur met de bus is het maar.”

Marlieske knikt geestdriftig. „Ja, reuze. We waren allemaal toch zo verschrikkelijk blij toen u het schreef, hè mam?”

„Nou, en of,” lacht moeder Van Vliet. En terwijl ze thee voor Marlieske schenkt in haar eigen kopje van vrolijk boerenbont, hartelijk: „En nu komt tante Frouck weer heel dikwijls bij ons, hè, tante?”

Tante Frouck lacht. „Zo vaak als ik maar kan. Vast. Dolgraag,” zegt ze dan. „Dat weten jullie wel. Maar jullie moeten ook 's heel gauw bij mij komen kijken, hoor. En logeren ook. Dat kan. Ik woon daar zo gezellig. Ik heb gewoon een eigen flatje in „De Meihorst”.

Marlieske luistert met glinsterende ogen. Enig lijkt haar dat, bij tante Frouck logeren. „Nou, ik wil wel,” zegt ze direct. „Reuze lijkt het me. En wat een mooie naam heeft het rusthuis. Hebt u die verzonnen, tante?”

Tante Frouck schudt haar hoofd. „Nee hoor, die eer komt mij niet toe,” haast ze zich te zeggen. „Zo heeft het altijd al geheten.”

Moeder, het theeblad voor zich op de kloostertafel, schenkt de kopjes van tante Frouck en haarzelf ook nog eens vol. „Wat betekent het eigenlijk?” vraagt ze intussen.

Tante Frouck lacht. „Het is misschien wel een beetje raar,” zegt ze dan, „maar dat weet ik nog steeds niet. Telkens denk ik: dat moet ik nu toch 'r 's gauw vragen. Maar ook aldoor vergeet ik het weer. Och, er is alle dagen opnieuw zoveel. Je moet er zo helemaal in komen. Het is heel ander werk dan ik gewend was.”

Moeder knikt begrijpend. En Marlieske knikt ijverig mee. Zij begrijpt het immers ook best. Natuurlijk. Tante Frouck is pas een paar maanden directrice van dat rusthuis. Of misschien nog niet eens. Vroeger was ze hier in de stad hoofdverpleegster in het Emma-ziekenhuis. Dan kwam ze zo dikwijls even bij hen binnenwippen. En ook vaak een hele dag te gast. Dan was het altijd feest. Marlieske weet het

nog heel goed. Tante Frouck is altijd zo gezellig. Als tante alleen maar in de kamer zit, is het al gezellig, vindt ze. Hoe dat kan, begrijpt ze eigenlijk niet, maar het is eenvoudig zo. Moeder en zij kennen elkaar al van de lagere school af. Daarom noemen zij haar ook tante, al is ze ook helemaal geen familie van hen. Een jaar geleden is tante Frouck naar Rotterdam gegaan om haar vader en moeder te verzorgen. Haar moeder was toen ziek. En nu zijn haar ouders allebei al gestorven. Een maand na elkaar. Marlieske krijgt de tranen bijna weer in haar ogen nu ze daaraan terugdenkt. Ze vond het toen toch ook zo erg voor tante Frouck. En zij allemaal natuurlijk.

Stel je ook 's even voor dat je geen vader en moeder meer zou hebben. Daar moet ze gewoon niet aan denken. Tante Frouck is wel veel ouder dan zij en oudere mensen hebben heel vaak geen ouders meer, dat weet ze wel. Moeder heeft ook geen vader en moeder meer. Maar dat is toch anders. Mam heeft vader. En hen. En opa en oma Van Vliet. En nog meer familie. Maar tante Frouck heeft niemand. Geen man en geen kinderen. Geen broers en geen zusters. Wat erg eigenlijk, als je het goed bedenkt. Marlieske is daar even helemaal stil van.

Tante Frouck merkt het. „Waar zit jij opeens zo zwaar over te peinzelen, Marlies?” lacht ze.

Marlieske krijgt prompt een kleur. Ze kan toch niet tegen tante Frouck zeggen dat ze zat te bedenken hoe erg het toch eigenlijk wel is dat tante niemand heeft die echt bij haar hoort. Dat zou . . . En bovendien: ze heeft hèn toch. En zij houden zoveel van haar. Allemaal. Maar . . .

„O, niks, tante,” zegt ze daarom gauw. Maar met dat ze het zegt, vindt ze dat dit toch niet helemaal eerlijk is. En daarom laat ze er vlug op volgen: „Och, zo maar wat.”

Over Marlieskes donkere bolletje heen, kijken tante Frouck en moeder elkaar een ogenblik vertederd aan. Zo'n kleine dromelot ook.

Dan lacht tante: „Als je nu 's even van m'n schoot zou willen gaan, Liselotje, dan kan ik 's kijken of er voor jou misschien ook nog iets in m'n tas zit, zie je.”

Dat hoeft tante Frouck geen tweemaal te zeggen. Marlieske staat al naast tantes stoel, bukt zich naar haar groenblauw geruite tas en reikt 'm haar gediensig aan. „Alstublieft, tante.”

„Dank je wel, meisje.” Tante trekt de ritssluiting los, haalt een plastic zakje te voorschijn, maakt het open en houdt het Marlieske voor. „Zoek er maar eentje uit, Marlies.”

Marlieske hoeft zich geen ogenblik te bedenken. Ze pakt dadelijk een vuurrode. Omdat ze rood de mooiste kleur vindt.

„Heerlijk. Dank u wel,” zegt ze intussen. „Mmm. Smek.”

Waar dat laatste woord vandaan komt en wat het precies betekent, weet ze eigenlijk zelf niet. Maar des te beter wat ze ermee bedoelt. Dat iets heel erg lekker is. Pier is er een keer mee thuis gekomen. En sedert zegt zij het natuurlijk ook geregeld. Pier gebruikt wel meer van die aparte woorden. Als hij 's iets in z'n schild voert bijvoorbeeld en vader en moeder ontdekken dat, dan is het steevast: „Ai, kreun.” En dan zet hij er een gezicht bij! Nee, om je naar te lachen, zo armoedig. Je zou 'm gewoon geen cent weigeren. Maar intussen kijken z'n ogen meteen weer even ondeugend als altijd. Vader en moeder kunnen dan nooit echt boos op 'm zijn. Dat weet hij natuurlijk wel, de slimmerd. Daarom doet hij het juist.

Marlieske likt 's fijn aan haar lolly en lacht stil voor zich heen. Pier is toch wel een enige broer. Ze is al lang weer vergeten dat ze 'm zo pas nog verteld heeft dat hij een flauwe vent is. Natuurlijk. Hij is toch zeker haar kameraad. Ze zou zich gewoon geen raad weten als ze hem niet had. Met wie zou ze dan in huis moeten spelen? Herman is veel te groot voor haar. En Corrie eigenlijk ook. Ze doet wel 's een spelletje met haar, maar echt ervan houden, dat doet ze niet. En dat is nooit zo leuk. Corrie leest veel liever. Zij vindt lezen ook fijn. Natuurlijk. Wie houdt er nu niet van lezen? Maar op spelletjes doen en spelen en op nog een heleboel dingen meer is ze ook dol. Gymnastiek niet te vergeten. En zwemmen. Dat kan Corrie trouwens ook als de beste. Maar Corrie heeft het ook altijd druk met haar huiswerk en haar schoolclub en zo. Nee, als ze Pier niet had. Nou.

„Zou jij nu maar niet 's gauw je thee opdrinken en nog fijn een poosje buiten gaan spelen in de zon?” hoort ze haar moeder dan opeens vragen.

„Ja, mam.” Marlieske pakt haar kopje en begint te drinken. Maar dan opeens, als ze het nog niet half leeg heeft, zet ze het alweer neer ook. Haastig, met een kleur van verrassing en opwinding. Ze krijgt me daar ook maar niet even een schitterend ideeetje. Daar moet ze het dadelijk met tante Frouck over hebben. Dat ze daar zo pas niet meteen aan gedacht heeft. Dom. Nu ja, vooruit maar, het is gelukkig nog niet te laat. En het zou . . .

„Tante Frouck,” begint ze vlug, „u zei daarnet dat we wel eens bij u op „De Meihorst” mochten komen logeren. En nu hebben wij zaterdag de hele dag vrij. Mag ik dan van vrijdagmiddag tot maandag-

morgen bij u komen?" Ze zegt het allemaal in één adem. Alsof ze bang is dat ze er anders geen tijd voor zal krijgen.

Moeder Van Vliet heeft haar ratelend dochtertje een tikkeltje verbijsterd aangehoord. Hoe durft het kind zichzelf zo maar uit te nodigen en dan ook nog wel voor een lang weekend.

„Maar Marlieske. Schaam je. Zo iets vraag je toch niet?" zegt ze nu een beetje boos.

Marlieske zwijgt dadelijk en kijkt haar moeder min of meer onthutst aan. Daar begrijpt ze nu net helemaal niks van. Zo iets vraag je toch niet?! . . . En . . .

„Maar tante heeft ons immers uitgenodigd?" verdedigt ze zich dan een tikkeltje verontwaardigd. „En zo'n lang weekend is toch zeker veel meer de moeite dan een kort? Ook voor de reiskosten," laat ze er eigenwijs op volgen. Ja, ja, Marlieske weet wel dat reizen geld kost.

Tante Frouck verbijt met de grootste moeite een lach. Die Marlies. Een kostelijk kind vindt ze haar. En nog voordat Marlieskes moeder weer wat kan zeggen, begint ze: „Gelijk heb je, Marlies. Van vrijdag tot maandag is veel meer de moeite. En ik zou het ook heel erg gezellig vinden om je dan bij me te hebben. Maar het gaat niet, vrouwtje. Ik krijg dit weekend al een logée. Uit Rotterdam."

Marlieske kijkt niet zo'n heel klein beetje teleurgesteld. Nu trof het allemaal net zo mooi en . . . „Wat jammer," zegt ze dan uit de grond van haar hart. En met een diepe zucht: „Wat een pech."

Mevrouw Van Vliet schudt haar hoofd. Zo'n kind toch.

Maar tante Frouck knikt Marlieske 's hartelijk toe. Ze kan best begrijpen dat Marlieske teleurgesteld is. Het was ook zo'n prachtige gelegenheid. „Ik vind het ook echt jammer dat het nu zo treft," zegt ze dan. „Maar we spreken dit af: jij komt zo gauw mogelijk naar „De Meihorst". Dat mag, hè, moeder?"

„Ja, hoor," lacht die. „Als ze tenminste lief is."

Marlieske is alweer getroost door dit afspraakje. Ze geeft tante Frouck een ondeugend knipoogje. „Dan komt het wel goed," zegt ze dan. „Want dat ben ik altijd."

3. Post voor Marlieske

Het is twee dagen later en pas kwart over acht in de morgen. Maar de zon schijnt alweer even uitbundig als heel deze week en maakt met z'n vrolijk licht de grote kamer van de familie Van Vliet gezelliger dan ooit. De tuindeuren staan al wagenwijd open. Licht en frisse lucht kunnen naar binnen komen. En natuurlijk heeft Marlieske direct de gelegenheid waargenomen en zit prins-heerlijk op de drempel geïnstalleerd met een Donald Duck. Die drempel is een van haar zomer-lievelingsplekjes. Ze is daar buiten en toch eigenlijk tegelijk ook binnen bij de gezelligheid dáár. Ja, die Marlieske weet wel wat ze doet. Reken maar. Van alle walletjes tegelijk eten als dat kan. Nu, geef haar 's ongelijk. Dat is toch zeker ook heerlijk. Ze geniet zo van het grappige verhaal dat ze leest, dat ze af en toe hardop lacht.

Moeder, die bezig is de tafel af te ruimen en neuriënd af en aan loopt, heeft er schik in. Zo'n plezier als die Marlieske toch in de regel heeft. Is het niet in het ene, dan is het wel in het andere.

Een echte kleine levensgenietster is ze, die jongste dochter van haar. Niet dat ze geen boze buitjes ook heeft op z'n tijd. Genoeg hoor. Een zoet meisje kun je haar beslist niet noemen. Maar toch . . . En . . . Zo, het ontbijtlaken in de kast. De tafel is afgeruimd. Als ze nu maar niet te veel oponthoud krijgt, gebel en telefoontjes en zo. Dan kan ze fijn vlug opschieten en straks lekker buiten in de tuin gaan zitten naaien. Heerlijk. Als het toch eens alle dagen zulk prachtig weer was. Alles is zoveel lichter en feestelijker als de zon schijnt. Als ze nu buiten woonden, in een vrijstaand huisje, wist ze het wel. Dan zette ze de tafel buiten met zulk weer en gingen ze in de tuin eten ook. Dat zou helemaal ideaal zijn. In de vakanties hebben ze dat wel gedaan. Heerlijk gewoon. Maar hier begint ze er liever niet aan. Het is te onvrij.

Vader en Corrie zijn al naar de ulo. Die gaan 's morgens altijd het eerst de deur uit met z'n beidjes. Herman moest eigenlijk ook al weg zijn. Maar hij staat nog bij de tafel en zoekt gejaagd in z'n boekentas. Waar is dat vervelende boek nu toch. Hij meende zo vast . . . Maar dan moet . . . „Marlieske,” roept hij dan opeens. „Haal gauw even mijn algebraboek van boven. 't Ligt op het tafeltje op onze kamer.” En als Marlieske niet dadelijk opstaat, haastig: „Toe Mar-

lieske, doe het nu even. Ik moet m'n schoenen ook nog poetsen. En ik ben al zo laat."

Maar Marlieske heeft er helemaal geen zin in. Het verhaal dat ze leest is net zo spannend. Ze kijkt er niet eens van op. Ze zegt alleen maar en niet bepaald vriendelijk: „Doe het zelf maar, hoor. Had je het maar niet moeten vergeten.” En een beetje verongelijkt er achteraan: „Ik kan altijd voor jou traplopen.”

Herman gunt zich geen tijd om haar te vertellen dat dat laatste helemaal niet waar is. Hij heeft geen ogenblik meer te verliezen. Als hij nu te laat op school komt, moet hij er morgenochtend al om acht uur zijn. En daar past hij voor. Hij heeft te veel tijd genomen voor het nakijken van die stomme repetitie. Sufferd die hij is. De tijd is 'm gewoon ontkomen. Als die meid nu maar even... Hij beent intussen al met grote passen de kamer uit, commandeert nu enkel nog: „Haal het op en vlug zeg ik je. Anders is het jouw schuld dat ik te laat kom.”

Nu kijkt Marlieske wel op. Verontwaardigd. En ze steekt haar tong zo ver mogelijk naar 'm uit. Maar dat ziet hij niet. Hij laat in de keuken de borstel al met vlugge, stevige halen over z'n bruine sandalen vliegen. „Poeh,” begint Marlieske dan, „commandant slingerplant. Ik ben je knechtje niet. Je kunt me nog meer vertellen.” En dan nog eens, heel verachtelijk: „Poeh.”

Pier grinnikt. Hij zit heerlijk weggedoken in een van de gemakkelijke fauteuils en kijkt de jaartallen, die hij vanmorgen moet kennen, nog gauw even over. Commandant slingerplant. Zo noemen ze een lange slungel hier van de laan, die altijd zo opschept en zo'n slappe vent is als wat. Herman is ook wel lang, maar beslist geen slap ventje. O heden nee. Hij heeft spierballen! Nou! Als die je in z'n knuisten heeft, berg je dan maar. Hij kan de sterkste knul van z'n klas wel hebben. Pier is daar heimelijk geweldig trots op. Maar dat zegt hij natuurlijk niet tegen Herman. Hij kijkt wel uit. Want dan wordt meneer de H.B.S.er nog eigenwijzer dan hij al is, vindt hij.

Moeder is intussen rustig naar Marlieske toegelopen. Ze trekt haar bij haar arm omhoog en pakt haar zonder complimenten de Donald Duck af. „Ga jij 's gauw dat boek voor Herman halen, Marlieske,” zegt ze dan streng. „Foei, wat doe jij onaardig. En dat nog wel op zo'n mooie morgen.”

Marlieske kijkt opeens spinnijdig. Maar ze gaat toch, al is het op heel trage voeten en eigenlijk tergend langzaam. Ze moet wel. Moe-

der zegt het immers. Maar anders! Nou! „Laat hij het dan ook niet vergeten,” moppert ze intussen toch nog.

Moeder geeft haar een duwtje in de richting van de deur. „Loop jij gerust maar een stapje vlugger, jongedame,” vindt ze. „Jullie behoren elkaar toch te helpen. En jij vergeet heus ook wel eens wat.”

Marlieske kan niet zeggen dat dat niet waar is. Natuurlijk vergeet zij ook wel eens iets. Dat doet iedereen op z'n beurt. De dominee zelfs laatst. Z'n preek nog wel. Dat was me toch wat. Hij ontdekte het gelukkig toen hij nog maar net op de preekstoel stond. De koster is 'm toen gauw in de pastorie gaan halen. 't Liep allemaal best af. Maar de dominee is zich natuurlijk naar geschrokken.

Pier klappt z'n jaartallenboekje dicht en staat met een heel voldaan gezicht op. Als hij daar niet een tien op haalt, weet hij het niet meer. Hij loopt meteen naar de gang. „Dag, mam. Ik ga naar school, hoor,” roept hij intussen.

Waar is moeder nu toch zo gauw gebleven? O, in de keuken. Daar staat ze al in de deuropening. „Dag jongen. Goed je best doen, hè?”

„Ja, mam.”

„Heb je niets vergeten?”

„Nee, mam.” Pier wil de deur al uitgaan. Maar dan ziet hij net Marlieske de trap af komen, het boek van Herman in haar hand. Ze kijkt nog behoorlijk verongelijkt. Ze heeft een beetje medelijden met zichzelf. Ze sturen er haar ook altijd maar op af. Waarom zei Herman het niet tegen Pier zo pas? Die had dat boek toch net zo goed kunnen halen. Maar nee hoor, altijd is het: „Marlieske haal dit en Marlieske haal dat.”

Pier ziet best dat haar muts nog flink scheef staat. En om haar weer een beetje in haar humeur te brengen, zegt hij trouwhartig: „Nu heb je meteen je goede daad voor vandaag gedaan, meid.” Marlieske is immers bij de padvinderij. En een padvinder en ook een padvindster moet iedere dag een goede daad doen.

Maar Marlieske denkt dat hij haar voor de gek houdt. Ze plagen haar zo vaak met de dingen van de padvinderij. En ze hoort er nu echt bij. Ze is mensenkind af. De vorige maand is ze geïnstalleerd als kabouter. Moeder heeft een uniform van een meisje dat naar de padvindsters is overgevlagen, voor haar kunnen overnemen. Compleet met muts en das en sokken en riem. Het paste allemaal precies. Elke woensdagmiddag gaat ze nu in uniform naar 't clubhuis. Ze is er echt een beetje trots op. Ze heeft ook een kabouternaam gekregen. Kabouter Zonneschijn heet ze. En ze hoort bij het volkje van de Elf-

jes. Daar heeft ze ook een teken van op haar uniform en een speldje op haar das. Zo echt. Maar dat geplaag ermee altijd. Nu ja, soms kan het haar niets schelen. Dan lacht ze erom. Als ze bijvoorbeeld beginnen een regel uit de kabouterwet voor haar op te zeggen, ratelt ze 'm zelf meteen helemaal af. En dan moeten ze allemaal lachen en houden ze dadelijk op. Maar vanmorgen . . .

„Och vent, schiet op,” zegt ze daarom kattig. En dat, terwijl Pier het zo goed bedoelde.

Dit neemt hij natuurlijk niet. Als ze dan alles voor plagen aanziet, nu, dan zal hij haar wel 's eventjes echt plagen. Reken maar.

Onder aan de trap wacht hij haar op. En intussen zingt hij:

Dit is het motto van de elf,

Denk eerst aan een ander en dan aan jezelf.

Djzz, djzz, djzz.

Marlieske wordt op slag woedend. „Mispunt, mispunt, mispunt,” zegt ze net zo vlug als hij zingt.

Maar dan weet Pier nog wel iets anders om z'n vertoornde zus nog meer op stang te jagen. Als die eenmaal begint! Dan ben je nog lang niet jarig. Nou. Z'n ogen twinkelen ondeugender dan ooit. En als Marlieske beneden is en hem voorbijloopt, maakt hij een heel diepe buiging voor haar en zegt heel nadrukkelijk: „Een kabouter is vriendelijk. Hm, hm. Om u te dienen.”

Nu wordt Marlieske pas goed razend. Haar ogen schieten gewoon vonken naar Pier. En dan schreeuwt ze hem het nieuwste scheldwoord toe dat ze kent. „Snertnozern.” Zo luid, dat moeder, nog in de keuken, het daar zelfs hoort. Ze komt meteen de gang in en begint dadelijk boos: „Marlieske. Wat mankeert je. Je weet . . .”

Maar Marlieske hoort niet eens wat haar moeder zegt. Want Herman is z'n moeder intussen voorbijgeschoten. Ook de gang in. En die praat ook tegen haar. Luider. „Heb je dat boek nu nog al niet? Ik . . .” Op hetzelfde ogenblik ziet hij dat ze het in haar handen houdt. Hij graait het eruit. „Eindelijk,” zucht hij. „Nu moet ik er ook als de hazewind vandoor. Dag.” En terug rent hij, de keuken door, de bijkeuken, naar de schuur om z'n fiets te pakken. Als een wervelwind. Moeder, die bij al die opgewondenheid en drukte van haar oudste er het zwijgen maar toe gedaan heeft, kijkt 'm hoofdschuddend na. O, o, o, wat een gejacht. Dat heb je ervan als je alles op het laatste nippertje laat aankomen. Dat gebeurt hoe langer hoe vaker de laatste tijd. En dan racen door de stad, dat het niet mooi meer is, natuurlijk. Ze weet er genoeg van. Die jongens menen dat het alles kan lijden.

Net zolang tot ze een ongeluk krijgen. Ze moet het daar toch nog 's weer met hem over hebben.

Het is even helemaal stil in de gang als Herman vertrokken is. Maar dan is er plotseling gerucht achter Piers rug. Hij draait zich, een beetje geschrokken, meteen om. Met een ruk. Wat is dat . . .? En dan moet hij lachen. Och heden, is het anders niet? De post heeft alleen z'n voor de familie Van Vliet bestemd vrachtje door de brievenbus laten glijden en dat is nu op de mat neergeploft.

Pier bukt zich en raapt het haastig op. Het is goed uit elkaar gevallen, hoor. Asjeblijft. Overal ligt wat. Hier een krant, daar een drukwerkje. Daar nog een krant. Een brief. Leuk, uit Bosdorp. Van opa en oma. Dat ziet hij zo aan het adres. En daar nog een briefkaart. Wat is dat nu? Leest hij dat goed . . .? Ja, warempel. Jongejuffrouw Marlieske van Vliet. Hoe bestaat het? Post voor Marlieske. Dat gebeurt eigenlijk nooit. Nu ja, als ze jarig is. En met nieuwjaar. Dan krijgt ze natuurlijk altijd een stelletje ansichten. Maar verder . . .

Het lelijke scheldwoord, waarop ze hem daarnet „getrakteerd” heeft, is hij op slag vergeten. Hij veert overeind en draait zich naar haar om. En intussen zegt hij, als is er niets gebeurd en zo opgetogen, als gold de verrassing hemzelf: „Marlieske, post voor je. Kijk maar. Asjeblijft.”

Marlieske vergeet voor de briefkaart daar in Piers hand ook ogenblikkelijk al het andere. „Voor mij?! Van wie?” vraagt ze met een kleur van verrassing. Ze heeft 'm gelijk al in haar handen ook, haar post.

„Van tante Frouck,” zegt ze dan. „Wat zou die . . .” Maar dan leest ze al: Lieve Marlieske,

Net belde de logée, die dit weekend bij me zou komen logeren, op om me te vertellen dat er iets tussenbeide was gekomen en dat ze daarom niet kwam. Toen dacht ik meteen: dan kan ik Marlieske toch nog mooi hebben. Kom je, Marlieske? Vrijdagmiddag zo gauw mogelijk na schooltijd? Of heb je geen zin meer?

Stel je voor, geen zin. Dat is natuurlijk ook maar een grapje van tante Frouck. Dat begrijpt ze best. Dolgraag wil ze naar tante toe. Dolgraag. Ze kan wel een gat in de lucht springen van plezier, zo blij is ze.

„Mam, van tante Frouck,” juicht ze dan opeens. „Of ik toch nog kom. Enig, hè? Bof ik even?”

Moeder Van Vliet hoort Marlieske lachend aan. Maar nog voordat ze iets terug kan zeggen, vraagt Pier al en het klinkt zowaar een heel

klein tikkeltje jaloers: „Mag jij echt bij tante Frouck komen? Wanneer?”

Maar Marlieske hoort niets van het beetje afgunst in Piers stem. Daarvoor is ze veel te veel vervuld van het voor haar zo goede nieuws.

„Ja, jò. Logeren,” jubelt ze. „Vrijdag al. Tot maandagmorgen. Is 't niet reuze?! Hiep hoy!” Ze danst gewoon van de pret.

Pier hoort en ziet het een beetje beteuterd aan. Hij zou ook best eens naar „De Meihorst” willen. En... Hij zegt niets meer. En dan is het of Marlieske plotseling voelt wat hij denkt. Want opeens staat ze stil en zegt, als wil ze hem troosten: „Jij mag ook een keer komen, hoor. Wij allemaal. Tante Frouck heeft het zelf gezegd, hè, mam?”

Haar moeder knikt. En ze glimlacht. Zulke kinderen toch. Zo zitten ze elkaar te plagen dat het niet mooi meer is en maken ze ruzie. En even later is het zo maar plotseling allemaal weer koek en ei.

Marlieske hangt opeens aan haar arm. Want ze heeft iets bedacht. Stel je voor dat moeder het 's niet goed vindt en zij... Daarom vleit ze gauw: „Ik mag toch, hè, mamsje?”

Moeder strijkt 's even over het donkere kopje van haar jongste. „Ik denk het wel, hoor, lieverd,” zegt ze dan. „Maar we moeten het natuurlijk eerst nog even aan vader vragen, hè? Of die het goed vindt.”

„Natuurlijk.” Moeder belooft zulke dingen nooit zonder er eerst met vader over te praten. Dat weet Marlieske zo langzamerhand wel.

„O, maar vader vindt het vast en zeker best.” Dat weet Pier al van tevoren. Als moeder zegt: „Ik denk het wel,” dan is het oké. Let maar eens op. En plotseling bedenkt hij ook iets. En, als is hij bang dat een ander hem toch nog vóór zal zijn, zegt hij vlug: „Marlieske, als jij daar dan bent, probeer het dan voor elkaar te krijgen dat ik na jou aan de beurt kom. Niet eerst Herman of Corrie, maar ik. Doe je dat?”

„Vast.” Marlieske belooft het grif. Ze is in een gouden humeur natuurlijk. Ze wil alles wel beloven.

En moeder glimlacht alweer. Eigenlijk moest ze nu zeggen: „Dat mag niet. Zo iets doe je niet: jezelf uitnodigen. Dat hoort niet zo.” Maar Marlieske vraagt het immers niet voor zichzelf. En tante Frouck heeft... Nee, ze zegt deze keer niets.

Maar die kinderen moeten vast al lang naar school. Moeder bedenkt het opeens met een kleine schrik. Ze kijkt meteen op haar horloge. O wee, het is werkelijk de hoogste tijd.

Ze maakt dadelijk de voordeur open. „Jullie moeten weg, jongens,” zegt ze. „Nodig. Anders komen jullie beslist te laat.”

„Ai.” Daar schrikken ze van, die twee. „Dag mam.” Ze rennen direct weg. Zeer eensgezind.

Moeder blijft nog even in de deur staan. Ze zullen wel niet meer omkijken nu ze zo'n haast hebben, maar...

Ja, hoor, daar doen ze het toch. Tegelijk nog wel. Alsof ze het hebben afgesproken. Ze vergeten het niet. Ze zwaaien en ze roepen: „Dag, mam. Daag. Tot straks.”

Moeder wuift terug. Met allebei haar handen. En ze wordt helemaal warm van binnen. Zulke hartelijke lieverds als het toch ook zijn als het erop aankomt, die Pier en Marlieske van hen.

4. „Ik mag alles helemaal zelf doen, hè?”

„U zegt niks tegen de conductrice, hè, vader? Of ze een beetje op me wil letten. En of ze ervoor wil zorgen, dat ik er bij „De Meihorst” uitstap en zo. Ik mag alles helemaal zelf doen, hè? Een kaartje kopen ook. Ik red me heus best.” Marlieske, bij vader achter op de fiets, ratelt maar door.

Ze zijn op weg naar het busstation, vader, moeder en zij. Want het is vrijdagmiddag en ze gaat naar tante Frouck. Pier wist het wel. Vader vond het meteen goed toen moeder hem vroeg of het mocht. En Marlieske heeft er een zin in! Nee, verschrikkelijk. Ze kon vanmiddag op school haar gedachten haast niet bij haar werk houden. Telkens moest ze eraan denken. En het duurde lang voordat de bel van vier uur ging! Afschuwelijk gewoon.

In werkelijkheid duurde het niets langer dan anders natuurlijk. Want een uur heeft nu eenmaal altijd precies zestig minuten. Niet één meer en niet één minder. En iedere minuut duurt altijd opnieuw precies zestig seconden. Dat weet Marlieske al best. Maar het leek! Het leek of ze op z'n minst wel drie keer zolang duurden als op andere dagen. Eerlijk. En dan daarbij de angst, dat ze zou moeten schoolblijven. En daardoor de bus zou missen. Want wel een paar keer wist ze met het lezen niet waar ze waren, omdat ze zo heerlijk over „De Meihorst” zat te dromen. Als de juffrouw haar net toen een beurt zou hebben gegeven, was het niet best geweest. Maar gelukkig: alles liep goed af. En eindelijk: daar stond ze toch op straat. Ze is naar huis gehold. In één run. Ze heeft naar geen schoolvriendinnen meer omgekeken. Maar die werden er niet boos om. Ze begrepen het wel. Want ze had natuurlijk al lang aan iedereen verteld wat voor een fijn uitje zij in het vooruitzicht had. Thuis had moeder haar zondage spullen al klaargelegd en haar koffertje gepakt. In een wip was ze verkleed. Ondertussen kreeg ze nog gauw een kopje thee met een koekje en weg fietsten ze. De bus gaat om twintig voor vijf. Ze moesten dus ook wel even opschieten. Maar ze halen het nu nog prachtig.

Marlieske is zo mooi. Ze heeft een groen-blauw-goud geruite linnen jurk aan met „gouden” knoopjes. Een snoesje. En een kort, groen jasje. Dat kleurt er zo prachtig bij. Witte sokjes, witte schoentjes. Een wit tasje. Alles even feestelijk.

Vader geeft moeder een knipoogje. „Zouden we dat wel aandurven,

moeder? Die kleine Marlies van ons alles alleen te laten doen?" vraagt hij dan quasi-benauwd. „Stel je voor dat het 's niet goed uitpakt. Dat zouden we onszelf toch zeker nooit vergeven?"

Marlieske heeft dat knipoogje niet gezien. Hoe zou dat ook kunnen, zo achter haar vaders brede rug. Ze hoort alleen haar vaders stem. En ze loopt er heerlijk in. „Kleine Marlieske," snuift ze direct minachtend. „Poeh, Ik ben toch zeker al bijna negen."

En nu gebeurt er iets wat Marlieske allerminst verwacht heeft. Meestal is moeder veel gauwer ongerust en bang dat er iets zal misgaan dan vader. En nu zegt moeder opeens: „Gelijk heeft ze, vader. De volgende maand wordt ze, hopen we, al negen. Me dunkt, we moesten het er maar eens op wagen."

Marlieske kan haar oren maar ternauwernood geloven. Moeder die haar hierin bijvalt en helpt. Alles wat ze gedacht heeft, maar dit . . . „Hiep hoy!" jubelt ze dan opeens. En ze wipt daarbij van louter blijdschap zo geestdriftig op en neer op de bagagedrager, dat vader bijna de macht over z'n stuur verliest. En dat terwijl hen net een kanjer van een vrachtauto met oplegger passeert.

Vader schrikt zo, dat hij, bozer dan hij het eigenlijk meent, bromt: „Stilzitten, jij. Moeten we een ongeluk krijgen?"

O nee. Stel je voor. Asjeblijft niet. Marlieske zit opeens zo stil als een muisje. Maar blij blijft ze. Want het komt nu vast wel in orde. Net als met het logeren. Als moeder het goed vindt. Nou. Ze popelt om het zeker te weten en te vragen: „Het mag van u ook, hè, paps?" Maar ze doet het toch niet. Nog even wachten. Dat is beter, denkt ze wijs. Ze heeft pappie net zo laten schrikken. Verbeeld je dat paps daar zo door uit z'n humeur is, dat hij kort en goed „nee" zegt. Die kans moet ze niet lopen. Nee.

Ze zegt niets meer en houdt zich helemaal koest, totdat ze bij het station zijn. En dan doet vader weer zo gewoon. Net of er helemaal niets gebeurd is zo pas. Gelukkig.

„Zo, we zijn er," zegt hij opgewekt, terwijl hij Marlieske van z'n fiets tilt. En voldaan: „Prachtig op tijd. De bus is er nog niet eens."

Moeder knikt. „Ja, fijn." Zij haalt ondertussen Marlieskes blauwe kofertje onder haar snelbinders vandaan.

En dan hangt Marlieske opeens aan haar vaders arm. Nu vader zo doet, durft ze wel weer. En met haar liefste stemmetje vleit ze: „Het mag van u ook, hè, paps, alles zelf doen?" En als haar vader haar lachend aankijkt, laat ze er met een paar ondeugend twinkelen-de ogen op volgen: „Dan zal ik u ook niet weer zo laten schrikken."

„Rakker,” zegt vader. Maar hij geett zich toch gewonnen.

„Vooruit dan maar. Als je maar voorzichtig bent. En we rekenen er op dat je je als een echte jongedame gedraagt, wat jij, moeder?”

„Natuurlijk.” Moeder en Marlieske zeggen het als uit één mond. En daar moeten ze dan alle drie natuurlijk ook hartelijk om lachen.

Vader en moeder hebben hun fietsen op slot gezet. Ze wandelen alvast naar het perron, waarvandaan de bussen die over Woudwijk rijden, vertrekken. Er staan daar al meer mensen te wachten. En dan opeens komt hij aan gereden. Een gloednieuwe bus, prachtig groen geschilderd.

„Nee, maar, wat een mooie,” zegt moeder verrast. „Dat tref je, Marlieske.”

„Nou, hè?” glundert die.

Maar vader moet z'n jongste dochter nog eventjes plagen. Natuurlijk. Het kan nu nog. „Die hebben ze vast en zeker expres laten rijden omdat jij meegaat,” zegt hij met een effen gezicht.

Maar Marlieske kent die plaaggeest van een vader van haar wel. „Vast en zeker,” antwoordt ze al even effen, zonder ook maar een spier te vertrekken. Ja, ja, die twee zijn aan elkaar gewaagd.

Maar dan krijgen vader en moeder een stevige pakkerd. Zo stevig, als ging Marlieske op z'n minst voor veertien dagen bij hen vandaan, in plaats van alleen maar voor een lang weekend. En dan stapt ze in, het koffertje in haar ene, het tasje in haar andere hand. Parman-tig. En zo trots als een kleine pauw. Want vader houdt woord. Hij laat haar stil begaan. Hij gaat niet met haar mee naar binnen om voor haar bagage te zorgen. Hij zegt niets tegen de conductrice, die nog wel vlak bij het portier staat. Nee, hij laat haar alles zelf doen. Net wat ze zo graag wil.

Glunder zoekt ze een mooi plaatsje. Voorin en naast het raam.

Ze legt haar koffertje voorzichtig in het rek en kruipt dan heerlijk in haar hoekje. Vader en moeder gaan voor Marlieskes raampje staan en lachen naar hun jongste dochter. „Veel plezier, hoor,” zegt vader dan nog eens. En moeder: „Vooral de hartelijke groeten aan tante Frouck.”

Marlieske knikt en lacht maar. En dan opeens komt Pier aan racen op z'n stalen ros. Hij springt eraf, smijt het tegen de wachtkamer-muur, rent naar de bus, vliegt naar binnen, regelrecht op Marlieske af en duwt haar iets in haar hand. „Hier, voor jou,” hijgt hij. „Voor onderweg. 'k Dacht dat ik het niet meer haalde, jô. Meester liet de

hele klas schoollblijven. Vervelende vent. We deden niks." Pier kijkt weer zwart en beledigd bij de herinnering aan het onrecht dat hij meent dat hem is aangedaan. Nablijven paste hem ook slechter dan ooit vanmiddag. Maar dan licht z'n gezicht alweer op en voldaan laat hij erop volgen: „Maar ik ben toch lekker nog op tijd. Het is me gelukt.”

Marlieske heeft hem eerst een beetje verdwaasd zitten aankijken, de rol drop die Pier haar heeft toegestopt in haar handen. Hij kwam daar ook zo onverwacht naar binnen stormen en hij stak zo'n lang verhaal af. Maar nu komt ze opeens los. „Enig dat je nog gekomen bent,” zegt ze blij. „En welbedankt voor die lekkere rol drop, hoor. Heerlijk.”

De chauffeur start de motor. Pier moet eruit. „Nou, de mazzel, hoor,” zegt hij grote-jongensachtig. „En de groeten.”

Even later staat hij tussen z'n vader en moeder in ook voor Marlieskes raampje. Die drukt er haar neus zowat tegen plat en schreeuwt zo luid dat de andere passagiers erom glimlachen tegen elkaar: „Ik vergeet niet wat ik beloofd heb, hoor. Ik vraag tante of jij van de anderen nu het eerst mag komen.”

Maar Pier verstaat het niet. De motor maakt zo'n kabaal. Hij trekt z'n schouders op en vertelt met z'n ogen en gebaart met z'n handen, dat hij niet gehoord heeft wat ze zei. Marlieske lacht en probeert het opnieuw, nog luider dan daareven. Maar als ze nog maar halverwegen is met haar verhaaltje, gaat de deur van de bus dicht en rijden ze weg. Pier holt nog een eindje met de bus mee en zwaait onderwijl met allebei z'n handen. Vader en moeder wuiven ook. En Marlieske zit achterstevoren op haar plaats en zwaait geestdriftig terug. Net zolang tot ze niets meer van hen kan zien. Maar dan is Pier intussen al lang weer naar z'n fiets gehold. Hij springt erop en racet de bus achterna. „Misschien moeten ze voor het stoplicht wachten,” roept hij onderwijl naar z'n ouders. „Dan kan ik Marlieske daar nog even zien.”

„Wie weet,” roept vader lachend terug. „Doe je best.” Hij heeft schik in die vlugge Flip van een Pier van hem.

„Maar voorzichtig, hoor.” Dat roept moeder haar jongste zoon natuurlijk achterna.

Vader lacht. „Die redt zich wel, hoor. Wees daar maar niet ongerust over,” zegt hij dan. „Zulke knapen zijn zo handig en vlug. En hij kent de verkeersregels waarschijnlijk beter dan jij en ik. Hij heeft toch

niet voor niets z'n verkeersdiploma pas gehaald. En z'n verkeersspeldje."

Moeder glimlacht vertederd. Ja, dat speldje. Daar is hij dan toch wel zo trots op. En dat is ook best te begrijpen. Dat krijg je alleen maar als je geen enkele fout gemaakt hebt. Niet in het schriftelijk werk. En niet bij het praktische gedeelte: het verkeersexamen op de fiets. In zijn klas waren een meisje en hij de enigen die dat hadden weten klaar te spelen.

„Och ja,” zegt ze dan. „Dat is ook zo. Maar hij is nog zo jong en . . .” Die moeder toch. Vader legt even z'n hand op haar schouder. „Hij is al bijna elf, hoor,” lacht hij dan. „En een pienter ventje bovendien. Laat die maar schuiven.”

Ze zijn intussen bij hun fietsen gekomen en steken de sleuteltjes in de sloten. „En nu zit je zeker toch ook ook alweer een tikkeltje in ongerustheid over Marlieske,” plaagt vader dan.

Maar nu schudt moeder haar hoofd. Heel beslist. „Nee, hoor, helemaal niet. Ik vind het zo'n gerust idee, dat Frouck daar straks bij „De Meihorst” bij de halte staat en haar uit de bus haalt.”

„Ik eerlijk gezegd ook,” bekennt vader. En dan begint hij te lachen. „Marlieske moest 's weten dat we haar met z'n allen eigenlijk een beetje voor de mal houden.”

Nu lacht moeder ook. „Nou. Als ze het wist, zou je 's wat zien en wat horen. Reken maar. Een boos, beledigd snuitje. En: „Ba, wat kinderachtig. Ik kan me toch zeker best zelf redden. Ik heb m'n mond bij me, hoor. Ik ben geen baby die van toeten noch blazen weet.” En ga zo maar door.”

Vader knikt. „Ja, vast. Daar kun je van op aan.”

5. Alleen op reis

Intussen probeert de mooie, groene bus zo vlug mogelijk de stad uit te komen. Hij rijdt zeker ook liever lekker buiten tussen de weilanden door dan in die drukke stadsstraten tussen al die hoge huizen. Nu, geef 'm eens ongelijk. Maar hij heeft een beetje pech. Tot tweemaal toe moet hij wachten voor een stoplicht, dat net voor z'n groene neus op rood springt. Ook sneu. Maar daarna rijdt hij

dan ook regelrecht naar de Rondweg. En daar is niets en niemand die 'm ophoudt. Daar kan hij z'n gang maar gaan.

De bus is intussen flink vol gelopen. Een heleboel scholieren reizen ermee. Die willen nu 's eventjes aan geen school meer denken. Ze smijten hun dikke tassen vol geleerdheid op de bagagerekken, kruipen knus met z'n allen achterin en zetten een gezellig babbeltje op. Ze hebben een pret met elkaar! Af en toe schateren ze zo van de lach, dat het boven het geronk van de motor uit, heel de bus doorklinkt. Marlieske vindt dat best leuk. En dan opeens staat de conductrice in haar mooie, grijze pakje met haar kaartjestrommel voor haar. „En jongedame,” vraagt ze vriendelijk. „Waar gaat de reis naartoe?”

„Naar Woudwijk,” zegt Marlieske dadelijk. En dan, zonder dat ze zich ook maar een ogenblik hoeft te bedenken: „Een kinderkaartje alstublieft. Enkele reis.”

De conductrice lacht naar haar. Ze heeft schik in dat dappere Marlieske. Dat zie je aan heel haar gezicht. „Hoe oud ben je?” vraagt ze dan, terwijl ze haar haar kaartje geeft. „Zal ik 's raden? Negen.”

Marlieske lacht terug. Deze conductrice lijkt wel een beetje op haar juffrouw van school. Daarom vindt ze haar meteen aardig. „Bijna,” antwoordt ze dan. „De volgende maand.”

„Dan was ik dus niet ver mis,” zegt de conductrice tevreden. „Dat dacht ik wel. Zo'n flinke meid die al alleen reist.”

Marlieske glundert. De conductrice knikt haar nog 's vriendelijk toe en wil verder gaan. De andere passagiers moeten ook kaartjes hebben. Ze kan maar niet gezellig een beetje met Marlieske blijven babbelen. Maar dan bedenkt ze zich. Ze keert zich opeens om en vraagt: „Weet je waar je eruit moet in Woudwijk?”

Marlieske knikt ijverig. „Bij „De Meihorst”,” vertelt ze prompt.

De conductrice knikt. „Mooi. Dat is de derde halte.” En hulpvaardig: „Ik waarschuw je wel even, hoor.”

„Fijn,” zegt Marlieske. Maar ze denkt: ik zal proberen de conductrice voor te zijn. Ik wil zelf op het belletje drukken, voordat zij iets zegt. Alles wil ik zelf doen. En de derde halte, dat is gemakkelijk te onthouden. Ik zal heel goed opletten. En als we dan de tweede voorbij zijn, bel ik dadelijk.

Zo'n klein nest. Zelf doen, zelf doen, zelf doen. Dat lag haar ook al op het puntje van haar tong toen ze nog zo klein was dat ze de l nog niet eens goed kon uitspreken en „zef” zei. Ja, ja.

De conductrice verkoopt alweer andere kaartjes. Handig, vlug,

vriendelijk. Marlieske kijkt het raam uit. Er is zoveel te zien. Ze rijden nu heerlijk tussen de fris-groene weilanden. Weilanden met heel veel zwartbont vee erin. Koeien die op hun gemak lopen te grazen of lekker lui liggen te herkauwen in de zon. Op sommige plaatsen staan ze nog bij elkaar in de melkbocht en worden gemolken. Verscheidene door mannen en meisjes in blauwe overalls. De meisjes hebben bijna allemaal een vuurrode zakdoek om hun hoofd geknoopt. Dat staat zo vrolijk. Andere boeren hebben melkmachines. Die melken hun koeien machinaal. Hoe dat kan, daar begrijpt Marlieske helemaal niets van. En het lijkt haar niet half zo gezellig voor de koetjes. Och kijk 's, daar is ook een paard. Een mooi donkerbruin paard, dat een beetje bij een hek staat te dromen. Vlak bij haar dartelt een prachtig lichtbruin veulentje op z'n hoge benen. Wat snoezig. Marlieske is er helemaal weg van. Ze zou er aldoor wel naar kunnen kijken. Alle jonge dieren vindt ze lief. Poesjes en hondjes en konijntjes en kuikentjes. En lammetjes niet te vergeten. Maar veulentjes! Die vindt ze het liefst en het mooist van allemaal. Jammer, ze ziet het veulen al niet meer. De bus rijdt flink door. Maar dan is er wel weer wat anders, waarnaar het plezierig kijken is. Een boerderij met een vuurrood dak tussen oude, hoge bomen die dik in het blad staan. Een kerktorentje in de verte, dat zo mooi afsteekt tegen de zomers-blauwe lucht. Een sloot vol kleine witte bloempjes vlakbij. Wat is dat lief. Hoe zouden die heten. Dat wil ze weten. Daar moet ze vader 's gauw naar vragen als ze weer thuis is. Of tante Frouck straks. Ja, misschien weet die het ook wel.

En dan schieten ze opeens langs een blauw bord met grote, witte letters erop, aan de kant van de weg. Een naambord.

Marlieske schrikt ervan. Ze heeft de naam niet zo gauw meer kunnen lezen. En als het nu 's Woudwijk is?! Ze wordt er een beetje zenuwachtig van. Zal ze het vragen aan de mevrouw die naast haar is komen zitten? Och nee, dat doet ze toch maar niet. Het kan Woudwijk nog niet zijn. Het is immers een dik uur rijden met de bus daar naartoe. En een uur zijn ze beslist nog niet onderweg. O heden nee.

Marlieske is alweer over haar schrik heen. Maar ze moet toch wel beter opletten. Want stel je voor dat ze het naambord van Woudwijk ook niet ziet. Dan komt ze nog wel op tijd uit de bus natuurlijk. Daar zorgt de conductrice wel voor. Maar dan kan ze later niet opscheppen tegen Pier en zeggen: „Ik heb me helemaal zelf gered, jô. Met alles. Toen de conductrice zei dat ik eruit moest, had ik zelf

al lang op de bel gedrukt." En dat lijkt haar nu juist zo enig. Ja, ja, die Marlieske is me er eentje.

Ze rijden intussen een dorp door. Een vriendelijk dorp met veel bomen en een heel oude, grote kerk. Even buiten het dorp spelen kinderen in een wei. Een meisje in een helrood jurkje. En één met een knalgeel bloesje. Een jongen in een blauwe overall. Het staat zo vrolijk, al die felle kleuren bij dat groene gras. En dan rekt Marlieske plotseling haar hals zo ver mogelijk. Ziet ze dat werkelijk goed? Staat daar een blauwe reiger aan de kant van de sloot? Ja, hoor, het is zo. Het is er een. Dat moet ze Pier vertellen. Jammer dat dat niet meteen kan. Een blauwe reiger. Prachtig. En ze heeft 'm goed gezien! Nou! Marlieske wordt als het kan nog blijer dan ze al is.

Even later rijden ze alweer door een ander dorp. Ook nog geen Woudwijk. Marlieske heeft het naambord nu goed gezien. Passagiers stappen uit. Andere komen binnen. Marlieske maakt haar tasje open en kijkt 's naar de rol drop die Pier haar gegeven en die ze daarin gestopt heeft. Toch reuze-aardig van Pier. Zoveel zakgeld krijgt hij heus niet. En hij houdt zelf zo van drop. Zou ze er eentje nemen? Nee, toch maar niet. Ze laat 'm lekker heel, de rol. Ze gaat er tante Frouck van trakteren. En misschien wel een paar van die oude dames en heren op „De Meihorst" ook. Als ze ze aardig vindt tenminste. Of de meisjes die tante helpen met het werk. Ze is toch wel vreeslijk benieuwd hoe alles daar is. Heel anders dan in een gewoon huis natuurlijk.

Ze knipt het tasje weer dicht en kijkt opnieuw naar buiten. O, wat wordt het hier mooi. Er staan hier rijen bomen aan weerskanten van de slootjes. En af en toe is er ook een stukje bos. Wat leuk. Heel anders dan vlak bij de stad. En dat huis daar, midden in die mooie tuin, met dat bos erachter, dat lijkt wel... Ja, dat lijkt echt wel een kasteeltje, met z'n kleine torentje. Wat echt allemaal. O, en daar is alweer een blauw bord ook. Wat komen ze toch door veel dorpen en dorpjes. Is dit Woudwijk? ... Marlieske spert haar ogen wijd open om de naam toch maar goed te kunnen lezen. In een bus ben je overal zo vlug voorbij. Nee, hoor, weer niet. Maar nu mag ze toch wel extra goed gaan uitkijken. Want ver kàn het niet meer zijn. En ze wil...

De bus rijdt maar door. En dan staat het er opeens: Woudwijk. In grote, witte letters. Marlieske zucht er even van. Nu wordt het opletten. Zo'n haltebordje is heel wat kleiner dan een naambord. Marlieske zit van louter spanning plotseling kaarsrecht op haar

bankje. Maar dan opeens ontdekt ze dat het rode lichtje voor in de bus brandt. Fijn. Dat is gemakkelijk. De eerste halte ontgaat haar nu in geen geval, want daar wil iemand uitstappen. Ja, hoor, de bus stopt al. Twee dames gaan eruit. Mooi zo, dat is nummer één. Het portier wordt gesloten. Rijden maar weer jongens.

Marlieske zit opnieuw in spanning. Gaat het rode lichtje weer aan? Voor de tweede halte? Moet er daar ook iemand uit, of...? Nee, jammer, vast niet. Het lichtje wordt niet aangeknipt. Marlieske kijkt wat ze kijken kan, want... En dan opeens zucht ze opgelucht. Daar is de tweede halte. Een klein eindje verderop. Beslist. Er staat iemand bij, de hand omhoog. Die moet natuurlijk mee. Ja, hoor, de chauffeur stopt. Een meneer met een rood gezicht probeert zich naar binnen te hijsen. Maar dat gaat nog zo gemakkelijk niet. Het is me dan ook een dikke. Nee, maar, hij kan maar amper door de deur. De conductrice ziet het en helpt 'm gauw een handje. Dat is aardig. Zo, nu kan hij gaan zitten. Hè, hè.

Het duurt Marlieske alles met elkaar eigenlijk veel te lang. Want nu gaat het pas goed spannen. Zodra ze weer rijden, wil zij bellen. Voordat de conductrice ook maar iets kan zeggen. En voordat een ander op het belletje kan drukken ook. Ze strekt er haar hand alvast naar uit. Ze krijgt een gevoel alsof ze aan een wedstrijd mee gaat doen. Net als op een koninginnefeest. Dan zit je ook zo in spanning totdat het sein dat je beginnen mag, gegeven wordt.

De deur gaat dicht. Rijden ze alweer? ... Ja? ... Nee. Ja. Marlieskes vinger schiet van de haast het belletje voorbij. Maar dat is gauw verholpen. Het volgende ogenblik is het raak. Voor in de bus gloeit het rode lichtje opnieuw aan. Met een triomfantelijk gezicht kijkt ze ernaar.

Dan komt de conductrice naar haar toe. „Je bent er zo, hoor,” lacht ze. „Bij de volgende halte moet je eruit.”

„Dank u wel,” zegt Marlieske beleefd. En vlug er achteraan: „Ik wist het. Ik heb al gebeld.” Zo'n klein bijdehandje. Ze is er zo trots op. Ze móet het even zeggen.

Intussen staat tante Frouck vlak voor „De Meihorst” bij de derde halte, haar hand flink omhoog. Ze houdt haar belofte. Want Marlieske denkt nu wel dat haar ouders haar zo maar helemaal alleen hebben laten reizen, maar dat is niet zo. Ze zouden zeker op z'n minst aan de conductrice gevraagd hebben ervoor te willen zorgen dat Marlieske bij „De Meihorst” in Woudwijk uitstapte. Als... Maar vanmorgen, toen Marlieske op school ijverig zat te rekenen, heeft tante

Frouck Marlieskes moeder opgebeld. „Maak je maar nergens zorgen over, hoor,” heeft ze gezegd. „Ik zorg ervoor dat je dochter „De Meiorst” eenvoudig niet voorbij k n rijden. Daar kun je van op aan.”

„Maar hoe wil je dat dan klaarspelen?” vroeg moeder, toch nog een beetje benauwd. Die reis van Marlieske . . .

Tante Frouck lachte. „Heel eenvoudig. Ik ga gewoon bij het buspaaltje staan en steek m’n hand omhoog. Dan denkt de chauffeur natuurlijk dat ik mee moet en stopt hij in ieder geval. En dan kan ik haar mooi laten uitstappen. Gesnopen?”

„Natuurlijk. Het is zo simpel als iets. Het ei van Columbus. Je moet alleen maar even op het idee komen.” Moeder was enthousiast over het plannetje. „Het is gewoon een pak van m’n hart,” bekende ze. „Want eerlijk, Frouck, ik zat echt een beetje in zorg over die reiz r van Marlieske, zo helemaal op haar eentje. En ik kon het ook niet over m’n hart verkrijgen om te zeggen: „Ik breng je.” Want juist dat reizen alleen leek haar zo prachtig. Zo gewichtig, weet je. Je kent haar.”

Nou, en  f tante Frouck Marlieske kent. Al van haar geboorte af aan immers. Maar ze kent moeder ook. Door en door. Moeder, die zo gauw in angst en zorg zit over haar kinderen. Daarom heeft ze dit ook juist verzonnen. „Je moet vooral niet tegen Marlieske zeggen, wat ik van plan ben, hoor,” zei ze vlug. „Dat is niet leuk voor d’r, vind ik. Daarom bel ik ook expres onder schooltijd, weet je. Ze moet het idee hebben dat ze zichzelf helemaal alleen redt.”

Moeder beloofde het prompt. „Nee, ik zeg niets tegen haar.” En dat deed moeder ook niet. Maar ze vertelde het wel aan vader natuurlijk. En daarom zei die zo samenzweerderig tegen moeder toen de bus wegreed: „Marlieske moest ’s weten dat we haar met z’n allen eigenlijk een beetje voor de mal houden.” Ja, ja, vaders en moeders kunnen ook ondeugend zijn. Geloof dat maar gerust. Gelukkig weet Marlieske van niets en dus deert het haar nog geen ziertje. En eerlijk is eerlijk: ze heeft zichzelf gered. Helemaal. Vader en moeder hadden heus geen zorg over haar reis hoeven te hebben. En tante Frouck had evenmin bij het haltepaaltje hoeven te staan met haar hand in de lucht. Alles zou evengoed in orde zijn gekomen. O zo. Zo’n flinke meid. Ze mogen allemaal trots op haar zijn. Waar of niet?

6. Op „De Meihorst”

De bus stopt. Marlieske heeft nog helemaal geen erg in tante Frouck. Ze heeft lekker op tijd op het belletje gedrukt. Nu hoeft ze niet meer op te letten. Voor het ogenblik kan ze daar alleen maar aan denken. Ze kijkt niet meer naar buiten ook. Nee. Ze kijkt de bus rond. Een tikkeltje triomfantelijk. Alsof ze zeggen wil: „Hebben jullie allemaal wel gezien hoe flink ik ben?” Zo’n klein, eigenwijs opschepestertje.

Maar met dat ze uitstapt, ziet Marlieske haar tante. Ze vliegt haar om de hals. „Dag, tante Frouck. Wat enig dat u me komt afhalen.” En trots en blij tegelijk er dadelijk achteraan: „Ik heb helemaal alleen gereisd. En alles zelf gedaan.”

Tante Frouck lacht vertederd. Die kleine, dappere Marlies. En die hebben ze nu met z’n allen . . . „Dat is flink, zeg,” prijst ze dan gul. „Ga maar gauw mee naar binnen.” Ze wil Marlieskes koffertje pakken, maar daar komt niets van in.

„Nee, hoor, tante, dat draag ik zelf,” zegt Marlieske flink. „Dat kan ik best. Zo zwaar is het niet.” En terwijl ze haar arm vertrouwelijk door die van tante Frouck steekt en met haar de voortuin in loopt, een beetje geheimzinnig: „Er zit iets voor u in.”

„Nee toch,” doet tante Frouck verbaasd.

„Nou, en of,” glundert Marlieske. „Lets waar u dol op bent. Maar ik verklap lekkertjes niet wat het is.”

„Jou rakker,” zegt tante Frouck quasi-boos, „om me zo nieuwsgierig te maken en dan toch niets te vertellen. Foei.”

Marlieske lacht maar. En haar ogen gaan intussen naar alle kanten. Dit is nu dus „De Meihorst”. Ze blijft opeens staan en kijkt de hele met wingerd begroeide gevel langs. „Wat een prachtig huis, tante,” zegt ze intussen bewonderend. „En wat groot. Wat veel ramen.”

„Ja, hè?” lacht tante. „Maar dat moet toch ook, meiske. Er wonen immers een heleboel mensen in?”

Ja, natuurlijk. Dat is zo. „Wel dertig, hè, tante?” Marlieske heeft goed geluisterd toen moeder er vader laatst van vertelde.

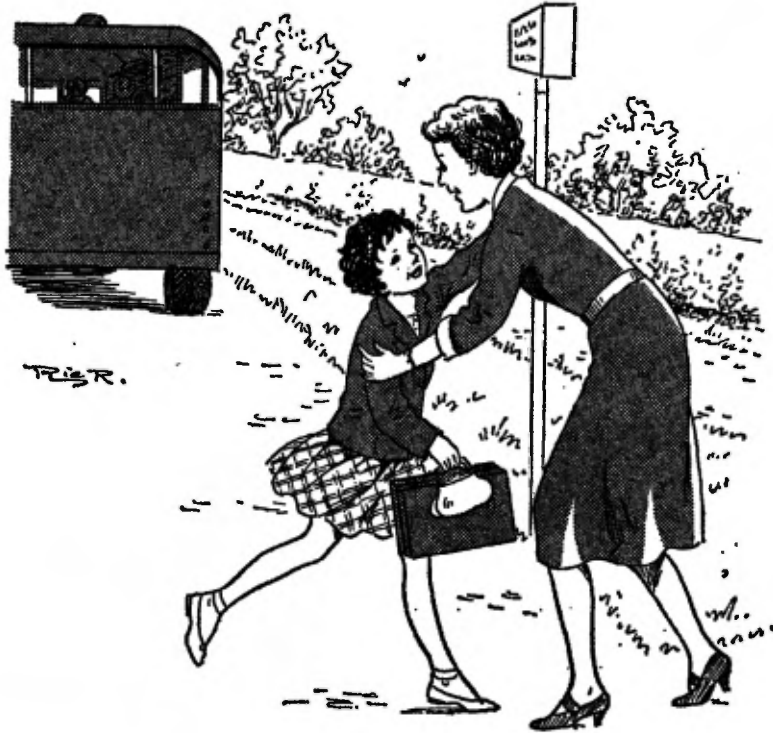
Tante Frouck knikt. „Ja, wel dertig oude dames en heren. En dan de meisjes en ik nog.”

Asjeblijft. Dat is niet niks. Stel je voor dat zij thuis . . .

„Kijk, hier boven de deur staat de naam,” wijst tante Frouck.

Marlieske knikt ook. Met het nodige ontzag. „De Meihorst”, staat

daar ook zo deftig in mooie smeedijzeren letters. „Prachtig,” zucht ze. „En dat ik hier nu zo maar logeren mag.” „Nou, hè?” lacht tante Frouck. Ze maakt onderwijl de voordeur open. „Welkom op „De Meihorst”, Marlieske,” zegt ze dan, terwijl ze de deur wijd voor haar openhoudt.

Marlieske stapt de vestibule binnen en veegt zorgvuldig haar witte puntschoentjes op de dikke kokosmat. Tante Frouck ziet het glimlachend aan. Marlieske zet haar beste beentje voor, hoor. Dat kun je zien. Haar moeder heeft natuurlijk gezegd: „Je netjes gedragen, hoor, Marlieske. Met twee woorden spreken. Goed je voeten vegen. Niet telkens in en uit lopen. Flink meehelpen.” En noem maar op. Ze begrijpt er alles van. Ze maakt

ondertussen alweer een deur open. Een tochtdeur. „Kom maar gauw verder, puk,” noodt ze dan hartelijk. „Om zes uur gaat de gong voor de avondboterham. Je kunt net eerst nog mooi even mijn huisje zien.” Dat wil Marlieske maar wat graag. Heel benieuwd volgt ze tante Frouck op de voet. Een lange, lichte gang door, een trap op, weer een gang door. En dan staan ze opnieuw voor een deur. Een deur die tante Frouck met een sleutel openmaakt. Net als vader thuis hun voordeur. Natuurlijk, want deze deur is eigenlijk tantes voordeur, al zit hij dan ook midden in een huis. En dan staat Marlieske opeens in een gewoon gangetje. Een echt gezellig gangetje met crème gesauste muren, waartegen het met bloemen beschilderde rood van de Hindelooper kapstok, de paraplubak, de spiegel, de borstelhanger en de handschoendoos prachtig afsteekt en op z'n mooist uitkomt. Marlieske ziet het meteen.

„Wat snoezig staat dat, tante,” bewondert ze spontaan. „En wat hebt u alles mooi bij elkaar.”

„Ja, hè?” zegt tante blij. „Ik ben er ook zo wijs mee. Maar dit had ik niet zo maar ineens, hoor. Ik heb het langzamerhand verzameld. Sommige dingen heb ik cadeau gekregen. En voor de andere heb ik gespaard.”

Marlieske luistert aandachtig naar tante Frouck en intussen knikt ze vol begrip. „O, maar als je voor iets gespaard hebt, ben je er nog veel blijer mee dan wanneer je maar alles tegelijk krijgt of koopt, hè?” vindt ze wijs. „Dat zegt moeder ook altijd. Dan heeft het veel meer waarde. Ik spaar ook voor iets. Van m'n zakgeld. Voor een boodschappenmandje op m'n poppenwagen. Zo'n echt. Net zoals moeders soms op hun kinderwagens hebben. Zo aan het handvat, weet u wel?”

„Dat is leuk, zeg.” Tante Frouck voelt zich een ogenblik ook weer negen en leeft hartelijk mee. „Kun je die krijgen?”

Marlieske knikt ijverig. „Ja, in „het Poppenhuis” op de Dijklakker. Daar hebben ze alles wat met poppen te maken heeft. Zo enig.”

Ze heeft haar jasje intussen uitgetrokken en hangt het nu netjes over het knaapje, dat tante Frouck haar heeft aangereikt, en aan de kapstok. En dan gaat het naar tantes grote, gezellige zitkamer, naar het aardige keukentje. Naar tantes lichte, vrolijke slaapkamer en de douche-cel, helemaal voor tante Frouck alleen. Alles mag Marlieske zien. En ze valt van de ene verrukking in de andere. Haar mond staat geen ogenblik stil. „Wat een prachtige kamer, tante. En wat een mooie dingen staan erin. En wat hebt u veel planten. O, en er zitten

wel een ... drie ... zes ... negen bloemen in uw anthurium. Wat veel. Moeder heeft er zeven in. Dat vinden wij al zo reusachtig. Nee, zo'n grote heb ik nog nooit gezien. Wat is het ook een prachtige kleur rood, hè, tante, van die anthurium-bloemen."

„En wat hebt u een snoezig keukentje, tante. Zo knus. En zo handig dat je er zo van uit de kamer binnen kunt stappen. O, en dat is een zandloperkje, hè, tante? Enig. Oma heeft er ook eentje in de keuken. Precies eender. Oma gebruikt het altijd als ze eieren kookt."

„En mag ik nu zo maar in uw bed slapen? Ik wil ook gerust op het divanbed in de kamer, hoor. Fransje van oom Rik en tante Annemieke heeft ook een divanbed in haar zitkamer staan. Met een helemaal blauw divankleed erover. En daarop allemaal kleurige kussens. Een oranje en een geel en een groen. En een paars geloof ik ook nog. Ieder kussen heeft gewoon één kleur. Ze heeft ze allemaal zelf gemaakt. Het staat beeldig. Fransje woont in een echte burcht. Wist u dat wel? Boven de poort. Vader en moeder en ik zijn er op bevrijdingsdag met oom en tante geweest. Met het lelijke eendje van oom. Zo gezellig."

Marlieske ratelt maar door. Tante Frouck heeft schik in haar geestdriftig logeetje. Al wonen er ook nog zoveel mensen op „De Meihorst", haar eigen huisje is soms toch zo heel stil. En nu leeft het opeens helemaal. Heerlijk is dat.

Maar dan wordt er plotseling ergens op een gong geslagen. Marlieske kent dat geluid niet. Er komt even een kleine schrik in haar donkere ogen. Wat is dat? . . .

Tante Frouck stelt haar dadelijk gerust. „'t Is de gong," vertelt ze. „We moeten naar beneden, naar de eetzaal." En terwijl ze haar voorgaat, terug naar de zitkamer: „Maar kom eens vlug even hier. Je moet dit glaasje limonade eerst nog even leeg drinken. Daar zul je best zin in hebben na je reis."

„Is dat voor mij?" Marlieske glundert. Ze heeft het glas ranja natuurlijk al lang zien staan daareven, maar . . . „Heerlijk." Ze begint meteen te drinken en heeft het in een wip leeg. „Heerlijk," zegt ze dan nog eens, terwijl ze het glaasje neerzet. Intussen kijkt ze met een schuin oogje naar de jodenkoek die er op een gebakshoteltje naast ligt. Zou die . . .

Tante Frouck ziet het wel. „Ja, hoor, die is ook voor jou. Die hoort erbij," lacht ze. Ze hoeft niet bang te zijn dat Marlieske haar boterhammen zo meteen niet meer zal lusten als ze eerst deze koek opeet. Ze is zo'n gezonde eetster. Dat weet ze wel. Daarom zegt ze rustig

als Marlieskes ogen een beetje benauwd naar de klok gaan: „Het kan nog wel, hoor. Als je maar even dooreet. De dames en heren van „De Meihorst” lopen niet zo heel hard meer, moet je denken. En de meesten moeten ook van boven komen.”

Marlieske knikt alleen maar. Ze gunt zich geen tijd meer om ook maar iets te zeggen. Tante mag door haar niet te laat aan tafel komen. Verbeeld je. En intussen smult ze heerlijk van de lekkere traktatie.

Zodra die op is, gaan ze samen naar beneden. En ze zijn al halverwege de trap als Marlieske opeens spijtig bedenkt: „Nu heb ik u het pakje, dat moeder voor u in m'n koffertje gestopt heeft, nog niet eens gegeven. En ik wilde het nog wel dadelijk doen.”

Tante Frouck slaat haar arm om Marlieske heen. „Dat geeft helemaal niets,” vindt ze. „We hebben immers nog geen tijd gehad om je koffertje uit te pakken. Alles kan niet tegelijk.” En schalks: „Nu heb ik de verrassing meteen lekker nog te goed. En de voorpret duurt nu des te langer. Dat is toch ook mooi.”

Marlieske knikt nadenkend. Ja, als je het zo bekijkt. Voorpret is ook iets heel fijns. Soms . . . soms nog fijner dan de eigenlijke pret zelf.

7. Heel anders dan in een gewoon huis, maar evengoed...

Tante Frouck en Marlieske zijn de laatsten vanavond. Maar t  laat zijn ze gelukkig toch niet. Vlak voor hen stapt een nog kaarsrechte oude dame met prachtig, zilvergrijs haar, de ruime, lichte eetzaal binnen. En de andere bewoners van „De Meihorst” zijn daar allemaal net. Ze zitten gezellig bij drieën, vieren of vijven aan de verschillende keurig gedekte tafels. Op iedere tafel staat een aardig koffiepootje op een vrolijk-brandend glazen lichtje. En ook een pulletje met wat bloemetjes. Marlieske ziet het ogenblikkelijk. Heel anders dan in een gewoon huis, maar evengoed reuze-gezellig, denkt ze.

Er is een zacht gegons van stemmen. Maar m t dat tante Frouck en

Marlieske binnenkomen, verstomt dat. Alle ogen gaan naar Marlieske. En een meneer met een paar heel guitige ogen, die aan de tafel naast de deur zit, zegt opgewekt: „Zo, daar hebben we het logeetje van de directrice dus al.”

Marlieske vindt 'm dadelijk aardig. Ze knikt en ze lacht naar hem. Ze is helemaal niet verlegen. Dat is haar aard niet. Ze weet alleen niet wat ze nu moet doen: al deze mensen een hand geven of . . . Als er thuis bezoek is, dan . . . Had ze het tante Frouck zo pas maar even gevraagd. Zal ze nu . . . Een heleboel gedachten buitelen plotseling holderdebolder door Marlieskes kleine hoofd. Maar dan lacht tante Frouck al: „Ja, hoor, hier is ze, helemaal. Marlieske van Vliet.” En zacht, tegen Marlieske alleen: „Zeg maar: dag, dames en heren. Je hoeft niet iedereen een hand te geven, hoor.”

Gelukkig. Nu weet ze wat ze te doen heeft. En prompt groet ze met haar heldere stem: „Dag, dames en heren allemaal.”

„Dag, Marlieske,” klinkt het daarna in koor. Alle heren hebben op slag plezier in haar. Dat zie je zo. De meeste dames trouwens ook. Eigenlijk kijken die stuk voor stuk een beetje vertederd. Sommigen herinnert ze aan een van hun eigen kinderen op die leeftijd. Of aan een van hun kleinkinderen. En dat geeft haar al meteen een warm plekje in hun oude hart. Anderen denken: zo'n aardig, fris, jong kind moesten we hier altijd hebben. Het zou een echt vrolijk zonnetje zijn in dit grote huis vol oude mensen. Een heel enkele denkt: dat lijkt een bijdehandje, hoor. En één, maar dat is een stumperd die altijd ontevreden is en op iedereen wat heeft aan te merken, zegt vinnig tegen haar buurvrouw: „Die is voor niemand bang. Een brutale meid. Daar kun je van op aan.”

Gelukkig hoort Marlieske dat niet. Ze zit intussen al aan de tafel van tante Frouck. Samen met tante en twee dames. Juffrouw Hommes en mevrouw Groenier. Tante Frouck heeft hen netjes aan Marlieske voorgesteld. En ze hebben haar allebei een hand gegeven. Echt aardig, vindt ze. Ze zijn allebei vast wel net zo oud als oma.

Dan wordt het helemaal stil in de zaal. De bewoners van „De Meihorst” sluiten hun ogen, buigen hun hoofd, vouwen hun handen, heel eerbiedig. En Marlieske doet mee. Ze gaan bidden.

Na tafel mag Marlieske de meisjes helpen afruimen en de vaat wassen. Thuis móet ze dat doen. Iedere dag. En dan heeft ze er lang niet altijd zin in. Eerlijk is eerlijk. Ze moppert er soms behoorlijk over. Hier mag het. En hier wordt het een feest voor haar. Alles is

hier ook zo anders dan thuis. Zo groot en zo nieuw. De meisjes zijn heel aardig tegen haar. Alle drie. Ze is dadelijk goede maatjes met hen. Annie, Miek en Thea heten ze. Thea is de jongste van de drie. Pas zeventien. En lang en blond. En ze heeft haar haar zo leuk zitten, vindt Marlieske. Een heel hoog opgemaakt kapsel is het. Marlieske is meteen weg van haar. Ze zorgt er steeds voor in haar buurt te zijn en ze babbelt ondertussen honderd uit. Onderwijl lopen ze met hun dienbladen af en aan van de eetzaal naar de keuken en omgekeerd.

„Waarom hebben jullie eigenlijk twee keukens?” vraagt Marlieske opeens.

„Omdat wij zulke deftige mensen zijn,” antwoordt Miek dadelijk met een effen gezicht. En geringschattend: „Eén, dat vinden we hier nu net niks. Veel te weinig. Wat dacht je nou.”

Maar Marlieske laat zich niet voor de mal houden. Ze heeft best door dat Miek een grapje maakt. Want diep in haar grote, blauwe ogen, twinkelen pretlichtjes. Dat ziet ze wel. Daarom zegt ze: „Nietes. Niks van waar. Ik tippel er niet in, hoor. Als je dat maar weet.”

Miek knipoogt tegen Annie en Thea. „Je bent, geloof ik, een pienter diertje, Marlieske,” zegt ze dan tevreden. „Zulke diertjes mag ik wel.”

Marlieske schatert. Die Miek. Een pienter diertje. Stel je voor. Zo'n mallerd.

Marlieske lacht zo aanstekelijk dat ze allemaal als vanzelf meedoen. Maar dan zegt Annie met een plagend gezicht naar Miek: „Houd Miek maar een beetje in de gaten, hoor, Marlieske. Die probeert iedereen ertussen te nemen. Altijd weer. Wees op je hoede.”

Dat laat Miek niet op zich zitten. Kun je net denken. „Jou lelijkerd,” zegt ze quasi-verontwaardigd, „om zo tegen dat lieve kind over mij te roddelen. Wacht maar 's, dat zal ik je wel 's even betaald zetten.” Ze pakt een kopje, loopt ermee naar de kraan, laat er een bodempje water in lopen en wil daar Annie mee te lijf gaan. Maar die kent Miek langer dan vandaag. Ze is al weg. Ze heeft helemaal geen behoefte aan waterstraaltjes langs haar rug. Hu, nee.

Nu geeft Miek Marlieske een knipoog, gooit het kopje leeg in de gootsteen en zegt dan voldaan: „Zo bang is die praatjesmaakster nu voor mij. Als een wezel. Eerlijk. Je ziet het zelf.”

Marlieske lacht maar. Ze heeft de grootste pret. En dan moet ze Annie toch even verdedigen. „Ze roddelde anders niet,” vindt ze. „Roddelen is stiekem praatjes verkopen, achter iemands rug. En Annie deed het waar je bij was.”

Miek zet haar handen in haar zij, knikt bewonderend en kijkt intussen van Thea naar Annie, die gezien heeft dat de kust weer veilig was en maar weer teruggekomen is en van Annie weer naar Thea. „Heb ik het jullie niet gezegd?” vraagt ze dan triomfantelijk. „Een pienter diertje is ze. Werkelijk. Want gelijk heeft ze.”

„En jij ook,” lacht Thea nu. „Maar intussen weet dat pientere diertje nog steeds niet, waarom wij hier nu werkelijk twee keukens hebben.”

„Alweer iemand die gelijk heeft,” stelt Miek vast. „Hoe bestaat het. Maar dat mag jij haar dan nu 's vertellen,” laat ze er gul op volgen. „Ik ga als de hazewind spoelen.” En met een blik op de klok: „Dek-sels, wat is het al laat. Straks is m'n hele mooie avond nog naar de barrebiesjes.” En terwijl ze haar voorhoofd fronsst en Marlieske quasi-boos met haar vinger dreigt: „Dat is j'ouw schuld, meisje. Jij hebt me van m'n werk gehouden. Voor je straf . . . Voor je straf mag je helpen drogen.”

Marlieske danst van de pret. „Ha-ha. Voor je straf mag je helpen drogen. Maar ik doe het wel, hoor. Ik wil het best.” En trots: „En ik kan het ook. Als je dat maar weet.”

„Dat willen we dan wel eens zien,” zegt Miek. En ondeugend: „Kinderen die zo opscheppen! Nou!” Ze is intussen al ijverig aan 't spoelen.

Annie en Thea gaan naar de eetzaal terug en maken die alvast klaar voor het theeuurtje straks. Marlieske loopt hen achterna. „Nu eerst vertellen van die keukens, Thea,” commandeert ze.

Thea lacht. „Goed. Nu, de eerste keuken noemen we broodkeuken. Dat weet je al. En dat doen we, omdat we daar het brood snijden en zo. En omdat we daar eten.”

„Dan zou je 'm ook wel eetkeuken kunnen noemen,” vindt Marlieske.

„Ja,” knikt Thea. „Nu, en in die andere keuken worden de aard-appelen geschild, de groente schoon- en klaargemaakt, afgewassen en natuurlijk gekookt.”

Marlieske heeft aandachtig geluisterd en knikt nu met een ernstig snuitje. „Alles wat je in een gewone keuken ook doet dus,” zegt ze nu. „Maar die hier is wel een beetje groter dan die in een gewoon huis, hè?” Dit laatste met het nodige ontzag in haar stem. „Moet je die van ons thuis erbij zien. Nee.”

Thea lacht.

„En wat staat er een verschrikkelijk groot fornuis in,” begint Marlieske dan opnieuw. „Moeten jullie daar op koken?”

„Soms,” vertelt Thea. „Als juffrouw Riek er niet is.”

„Juffrouw Riek?” Marlieske herhaalt het verwonderd. Werken hier nog al meer mensen? Een juffrouw Riek heeft ze nog niet gezien. Dat weet ze zeker. „Wie is dat?” vraagt ze dan.

„De kookster,” vertelt Annie nu. „Maar die krijg je niet te zien, jij. Ze is met vakantie.”

„Jammer,” vindt Marlieske. Ze wil zo graag alles en iedereen hier op „De Meihorst” zien.

„Jammer, zegt ze,” smaalt Annie nu opeens. „Hoor je dat, Thea?” En tegen Marlieske: „Dat hoef je heus niet jammer te vinden, hoor. 't Is een kwaje, dat vertel ik je.”

Thea, achter Marlieske, fronst haar voorhoofd en schudt misprijzend haar hoofd tegen Annie. Zeg zo iets toch niet tegen zo'n kind, betekent dat. Goed, juffrouw Riek is werkelijk de aardigste niet. Maar daar heeft zo'n logeetje toch niets mee te maken. Dan zegt ze: „Dat valt wel een beetje mee, hoor, Marlieske. Natuurlijk bromt ze wel eens een keertje op ons. Maar dan hebben wij ook meestal iets vergeten of verkeerd gedaan.” En lachend: „Ik denk dat jouw moeder ook wel 's op jou moppert. Of niet?”

Marlieske lacht ook. „Nou, vaak genoeg, hoor. Als ik te laat thuiskom. Of als ik vergeet m'n voeten te vegen. Of geen zin heb de tafel te dekken.”

„Zie je wel,” zegt Thea. „Dat dacht ik wel. Iedereen doet het op z'n beurt. En eerlijk is eerlijk: juffrouw Riek kan heerlijk koken. Waar of niet, Annie?”

„Dat is zo,” geeft Annie grif toe. „Heerlijk.”

„En dan voor zoveel mensen tegelijk. Dat is moeilijk,” zegt Marlieske met een wijs gezichtje.

„Nou, en òf. Als je dat maar begrepen hebt.” Thea is het roerend met haar eens.

„Ja, en als ze nu nog maar voor iedereen hetzelfde kon koken,” begint Annie nu. „Maar de een mag dit niet hebben en de ander kan dat niet verdragen. Een heleboel mensen zijn op dieet, weet je. En daar moet dan weer apart voor gekookt worden. Zonder zout. Of zoutarm. Of zonder suiker. En noem maar op.” Annie wil het lelijke, dat ze daareven gezegd heeft, bepaald weer een beetje goed maken. Nu, des te beter.

Marlieske knikt intussen ernstig. Ze weet best wat een dieet is. Dat krijgen sommige mensen van de dokter. Die schrijft hun dan precies voor wat ze wel en wat ze niet mogen eten. Oma leeft ook op dieet. Omdat ze suikerziekte heeft. Ze mag helemaal geen suiker hebben.

En alles wat ze wel eten mag, moet precies afgewogen worden. 't Is helemaal niet gezellig en een heel werk. Dat heeft zij wel begrepen. Maar oma zegt . . .

„Komen jullie?” galmt dan opeens Mieks jolige stem door de eetzaal. „Joe-oe,” roepen ze in koor terug. En even later staan ze ijverig en zeer eensgezind gedrieën af te drogen. En alle drie de grote meisjes hebben schik in Marlieske, die met een kleur van inspanning haar uiterste best doet Annie en Thea bij te houden. En met hun ogen zeggen ze tegen elkaar: Een dapper klein ding, die Marlieske. We mógen haar.

8. De pret lijkt niet op te kunnen

Het is al bij halfnegen als tante Frouck eindelijk moeders pakje van Marlieske krijgt. Maar dat is Marlieskes schuld eerlijk niet. Nee, dat komt zo. Na de afwas gaat ze samen met Thea, Annie en Miek tot aan het tuinhek brengen. Het tuinhek, dat je maar nauwelijks ziet, omdat het in deze junimaand bijna helemaal schuilgaat onder een weelde van roze en rode rozen. Prachtig vindt Marlieske het.

„Dag, Thea. Dag, Marlieske. Tot morgen,” zegt Annie daar vrolijk. „Tot morgen,” antwoordt Thea. Maar Marlieske, aan haar arm, vergeet gewoon terug te groeten. „Kom je straks niet terug?” vraagt ze een beetje beteuterd. „Woon je hier niet?” Ze dacht dat Annie en Miek gewoon een avondje samen uitgingen. Ze zijn allebei vrij. Thea heeft dienst. Dat heeft Thea haar daarnet al verteld.

„Nee, hoor,” lacht Annie. „Ik heb een leventje, meid. Iedere avond vrij. Iedere avond naar huis. Is me dat even wat!” En dan, omdat Marlieske daar niets van lijkt te begrijpen, legt ze geduldig uit: „Ik woon hier in het dorp bij m'n vader en moeder, zie je. Ik ben extern.”

Met dat deftige, dure woord moet Miek, die olijkerd, haar natuurlijk even plagen. Anders zou ze niet Miek heten. Ze heeft haar arm al door die van Annie gestoken. Maar nu buigt ze zich nog gauw even over naar Marlieske en fluistert met een paar pretogen aan haar oor, expres net luid genoeg dat Annie het kan verstaan: „Ik ken ook

dure woorden, hoor. Let maar 's op." En dan, weer gewoon hardop, met een knipoog naar Marlieske, heel gewichtig: „Ik woon hier op „De Meihorst". Ik ben intern." Met heel veel nadruk op dat laatste woord. Zo'n ondeugende plaaggeest.

Annie geeft haar een kameraadschappelijk stompje. „Jou lelijkerd," zegt ze quasi-beledigd. „Ik waarschuw je, hoor. Als je zo doorgaat vanavond, meisje. Pas maar op. Dan zal mijn wraak zoet zijn."

Miek verblijkt noch verbloost. „Mmm, zoet," geniet ze al bij voorbaat. „Wat krijg ik dan van je? Kersebonbons of slagroomsoezen? 't Geeft niet wat je kiest, hoor. Ik ben dol op alle zoetigheid. Dat weet je."

Die Miek. Kersebonbons of slagroomsoezen. Marlieske schaterlacht alweer. Annie lacht mee. Die kan best tegen een plagerijtje. Dat heeft Marlieske al lang gemerkt. En zij heeft intussen fijn alweer een paar vreemde woorden geleerd. Zal ze thuis 's gauw aan Pier vertellen. Op z'n mooist kent hij ze nog niet eens. Extern en intern. Ze moet ze goed onthouden. En ze weet lekker goed wat ze betekenen. Leuk. Samen met Thea wuift Marlieske Annie en Miek nog even na. Dan gaan ze weer naar binnen.

„En nu moet ik gauw naar tante," bedenkt Marlieske een beetje schuld bewust, zodra ze in de vestibule zijn. „Tante zal niet weten waar ik blijf. We hebben m'n koffertje nog niet eens uitgepakt."

De kamer die Miek en Thea samen delen, is dicht bij tantes flatje. Thea loopt zover met Marlieske mee. „De directrice moest zo pas nog even bij een paar zieken gaan kijken. Als ze nog niet terug is, kom je zolang maar bij mij, hoor," zegt ze hartelijk.

Dat lijkt Marlieske best leuk. „Ja, goed, dat doe ik dan," zegt ze.

En nog geen twee minuten later klopt ze al op Thea's deur. „Tante is wel op haar kamer, maar ze heeft iemand bij zich," vertelt ze.

„Gezellig voor mij," lacht Thea. „Alleen is maar alleen, wat jij?"

Marlieske knikt. Ja, dat is zo. Daar is niet veel aan. „Maar jullie hebben hier anders wel een mooie kamer," vindt ze. Haar ogen dwalen intussen alweer heel het vertrek door. Er staan een opklapbed en een divanbed. Een rond tafeltje met een paar rotanstoeltjes. Een leeslamp. Er hangen een boekenplank en een kleurig boekenrekje. Een paar aardige ingelijste platen. En op een tafeltje in de hoek bij de ramen, die wijd open staan, ziet ze een radio. „Oóóh, hebben jullie hier zelf een radio?" vraagt ze, met dat ze 'm ontdekt, verrast. Dat is me ook maar niet even wat. Geweldig.

„Ja," knikt Thea. „Het is een kleintje, hoor. Dat zie je wel, hè? Maar het is toch erg gezellig."

„Nou, enig!” zegt Marlieske geestdriftig. „Kun je altijd fijn aanzetten wat je zelf mooi vindt.” En dan, met een eigenwijs snuitje: „Houd jij van tienermuziek?”

Thea lacht. Marlieske spreekt dat moeilijke woord ook zo vlot en goed uit, alsof ze van haar geboorte af aan nooit iets anders dan Engels gesproken heeft. Zo'n bijdehandje. Enig gewoon.

„Niet zo erg,” zegt ze dan eerlijk.

„Mijn vader en moeder helemaal niet,” vertelt Marlieske nu op haar beurt. „Die willen altijd van die oude muziek horen. Van Beethoven. En van . . . , toe, hoe heet die andere meneer nu toch ook alweer.” Ze trekt diepe denkrimpels in haar gebruint voorhoofd. En toch wil de naam die ze zoekt haar maar niet te binnen schieten. Hè, wat is dat vervelend.

„Bach?” vraagt Thea dan.

Marlieske veert meteen op. „Ja, die bedoel ik. Dat je dat zo maar weet.” Er klinkt oprechte bewondering in haar stem.

„Omdat ik zelf ook van klassieke muziek houd, denk ik,” zegt Thea bescheiden.

Marlieskes bewondering voor Thea wordt nog groter. Klassieke muziek. Ja, zo heet die oude muziek. Nu weet ze het weer. Zo noemen ze het bij haar thuis ook. Dat weet Thea dus ook al. Knap, hoor. „Maar Herman en Corrie zijn dol op tienermuziek,” begint ze dan weer. „Ze weten precies wanneer die voor de radio komt. En dan willen ze ernaar luisteren. Nu, van moeder mag dat meestal wel. „Ik vind het afschuwelijk, hoor,” zegt moeder soms. „Maar vooruit, als jullie daar nu plezier in hebben.” Maar als vader thuiskomt is het uit met de pret. „Dicht die schreeuwkast,” zegt vader dan. „Ik moet m'n hoofd, hoop ik, nog langer gebruiken dan vandaag.” En dan kunnen ze hoog springen of laag en mopperen dat het niet mooi meer is, het helpt allemaal geen zier. De knop wordt omgedraaid en de radio blijft afgezet. Punt.”

Thea heeft belangstellend naar Marlieske geluisterd. Praten kan ze ook hoor, dat kleine ding. Asjeblieft. „Sneuw voor je broer en zus,” vindt ze nu. „Maar ik kan het van je vader best begrijpen, hoor.” En lachend: „Bij ons thuis is het precies andersom. Mijn vader kan het nog wel hebben als mijn broertjes of zusje die muziek aanzetten. Die vindt het zo erg niet. „Het is in ieder geval beter dan geruzie,” zegt vader altijd. Maar mijn moeder kan er gewoon niet tegen. Die draait steevast de knop om als ze in de kamer komt en het hoort.” „Ook grappig,” vindt Marlieske. En dan vraagt ze, terwijl ze naar

een foto, die op de ombouw van het opklapbed staat, loopt: „Is dat jullie gezin?”

Thea schudt haar hoofd. „Nee, dat is Mieks familie. Kijk maar, ze staat er zelf ook op. Daar, naast haar moeder.”

„O ja.” Nu ziet Marlieske het wel. „Ze lijkt op haar moeder,” vindt ze. „Het is een mooie foto.”

„Ja, hè?” zegt Thea. Dan pakt ze een portret in een mooi lijstje van de boekenplank. „Kijk, dit is mijn familie.”

Marlieske buigt er zich overheen. „O, wat een enig groot gezin,” juicht ze. „Zijn jullie met je zeven . . . , negen . . . , met je elfen?”

Thea knikt een beetje trots. „Ja, als je vader en moeder meetelt wel. We zijn met z'n negenen als kinderen.”

Asjebliëft. Marlieske zucht ervan. Negen kinderen. Wat moet dat dolgezellig zijn. „Ben jij de oudste? Wat doen ze allemaal? En hoe heten ze? En hoe oud is de jongste?” Marlieske wil wel alles tegelijk weten. De ene vraag na de andere vuurt ze op Thea af. En die vertelt maar wat graag over thuis. Ze haalt nog meer foto's te voorschijn ook. Een heel album vol.

Ze zitten knus, vlak naast elkaar, op Thea's divanbed en ze raken gewoon niet uitgekeken en niet uitgepraat. Maar dan opeens kijkt Thea, eigenlijk toevallig, naar het aardige wekkerklokje op de ombouw van Mieks bed. En op hetzelfde ogenblik springt ze geschrokken op. „Vreeslijk. Ik vergeet gewoon m'n tijd.” En, als is Marlieske een van haar vriendinnen: „Ik moet dadelijk naar beneden, jô. Voor de thee zorgen. Ga je mee?”

Natuurlijk gaat Marlieske mee. „Ik help je, hoor,” belooft ze ijverig, terwijl ze hand in hand, zo zacht mogelijk, de gang over en de trap afrennen. Stel je voor, 't is haar schuld mee als de theepotjes niet op tijd op de lichtjes in de eetzaal staan.

Hijgend van het hollen staan ze even later samen in de keuken. Het water in de grote ketel op het fornuis zingt daar geruststellend z'n gezellig stoomliedje. „Gelukkig, het water kookt tenminste,” zucht Thea opgelucht.

„Zou je het nu nog wel halen?” vraagt Marlieske, toch nog niet helemaal gerust.

„Dat zal best lopen los, hoor,” grapt Thea, alweer vrolijk. „Het komt dik in orde. Let maar 's op.”

„Gelukkig,” zucht Marlieske nu op haar beurt. „En wat moet ik nu doen?” vraagt ze dan.

Thea denkt een ogenblik na. Wat kan ze nu zo gauw 's voor Marlieske

verzinnen. Ze wil zo graag helpen, de lieverd. Maar... En dan licht haar gezicht opeens helemaal op. Ze weet iets leuks. Marlieske is een flinke meid. En zijzelf is vlak in de buurt. Ja, ze durft het wel te wagen. „Weet je wat jij mag doen?” vraagt ze met een geheimzinnig gezicht. „De theelichtjes aansteken. Als je het heel voorzichtig doet.”

„Natuurlijk.” Marlieske zegt het op een toon van: dat spreekt toch zeker vanzelf. Nu ja, lucifers zijn geen speelgoed. Dat heeft moeder Pier en haar al zo dikwijls verteld. Als ze dat nog niet wist. „Waar zijn de lucifers?” vraagt ze dan.

„Kijk, hier.” Thea wijst naar hun vaste plaatsje op een tafeltje vlak naast het fornuis.

„O ja.” Marlieske heeft ze al in haar hand en verdwijnt ermee naar de eetzaal. Blij. Dat zij nu die lichtjes mag aansteken. Zo'n leuk werkje. Ze vindt het hier enig. En Thea is een schat. Daar dan.

Doodvoorzichtig strijkt ze een lucifer aan en steekt het eerste waxinelichtje aan. Zo, klaar. Nu naar de volgende tafel. Heel de zaal gaat ze door, van de ene tafel naar de andere. En als Thea even later, de theepotjes op een groot dienblad, binnenkomt, branden de lichtjes allemaal al even feestelijk.

„Keurig gedaan, hoor,” prijst ze gul. „Ik wist wel dat ik je dit werkje kon toevertrouwen. Je hebt me fijn geholpen.”

Marlieske glundert. De klok in de eetzaal wijst tien voor acht.

Ze kijkt ernaar. „Moet er straks ook weer gegongd worden?” vraagt ze dan.

„Ja, over vijf minuten,” zegt Thea. En lachend: „Wil jij dat misschien graag doen?” Thea heeft zoveel jongere broertjes en zusjes. Je hoeft haar niet te vertellen hoe een klein meisje van bijna negen is.

„Nou,” zegt Marlieske uit de grond van haar hart. „Dol. Mag het?”

„Gerust, hoor.”

„Kan ik het niet fout doen?” Marlieske heeft nog nooit op een gong geslagen en ze wil voor nog zoveel geen figuur slaan. Als je dat maar weet. Verbeeld je, bij al die vreemde mensen.

Maar Thea stelt haar gerust. „Nee, hoor, dat kan niet,” zegt ze. „Ik ga trouwens met je mee. Dan kan ik je precies zeggen wat je doen moet.”

„Fijn.” Marlieske zou het liefst een rondedansje gemaakt hebben en „hiep hoy” hebben geroepen. Maar dat doet ze toch maar niet hier op „De Meihorst”. En dan denkt ze opeens weer aan tante Frouck. Misschien is die meneer nu wel weg en... „Kan ik nog wel gauw

even naar tante gaan?" vraagt ze dan. „Zien of die meneer . . ." Ze maakt haar zin niet af. Want tante Frouck komt net de eetzaal binnengestapt. „O, ben je hier," zegt ze. En spijtig: „Wat was het sneu, hè, dat er nu net één van de bestuursleden kwam en me spreken moest."

Marlieske steekt haar arm door die van tante Frouck. „O, maar het gaf helemaal niets, tante," vertelt ze intussen. „We hebben het zo gezellig gehad, Thea en ik, hè, Thea? Ik ben eerst bij Thea op haar kamer geweest. En later heb ik haar geholpen met thee zetten."

Ze wou zeggen: „En later heb ik de theelichtjes voor haar aangestoken." Maar dat slikt ze nog net bijtijds in. Als tante het 's niet goed vindt dat Thea haar de lucifers heeft toevertrouwd. Je kunt nooit weten. En ze zou voor geen goud willen dat Thea er een standje voor kreeg. En daarom . . .

Tante Frouck luistert lachend naar Marlieskes geestdriftig verhaal. „Dus jij hebt je een beetje over Marlieske ontfermd," zegt ze dan vriendelijk tegen Thea. „Dat is aardig van je. Welbedankt, hoor."

„O, maar daar hoeft ik helemaal niet voor bedankt te worden, directrice," vindt Thea. „Ik vond het zelf zo gezellig als wat."

„Des te beter," lacht tante Frouck. Ze mag Thea graag. Ze hoopt dat ze nog heel lang op „De Meihorst" blijft werken.

Marlieskes ogen gaan alweer naar de klok. Zeven minuten voor acht is het nu. „Over twee minuten mag ik van Thea gongen, tante," vertelt ze dan blij.

„Nee toch?" doet tante verwonderd.

„Ja, hoor," zegt Marlieske. „Echt waar. Hè, Thea?"

„Ja, hoor," lacht die.

„Of jij hier ook verwend wordt." Tante Frouck is naar het televisietoestel, dat op een tafel in de hoek van de zaal staat, gelopen en heeft het aangezet. „En nu wou ik je ook nog wel naar het journaal voor de televisie laten kijken," zegt ze. En met een knipoogje naar Thea, dat Marlieske niet ontgaat: „Maar dan wordt het alles bij elkaar toch misschien wel een beetje te veel voor zo'n kleine meid, vind je ook niet, Thea?"

Marlieske geeft Thea niet eens tijd om te antwoorden. „Niks te veel, hoor. Helemaal niks te veel," juicht ze opgetogen. „Ik heb toch zeker lekker vakantie? Hiep hoy." Ze moet het opeens toch roepen. Ze kan het eenvoudig niet laten. En ze moet even een luchtsprongetje maken ook. Ze is zo verschrikkelijk blij. Alles is zo heerlijk hier. De klok wijst precies vijf minuten voor acht. Thea pakt Marlieske onder de arm.

„Kom, Marlies,” lacht ze. „Je hebt geen tijd meer voor bokkesprongen, jongedame. Het is tijd voor de thee en de televisie. We gaan gongen.”

Dat hoeft ze Marlieske geen tweemaal te vertellen. „Reuze,” zegt die. En een ogenblik later slaat ze met een kleur van plezier op de koperen gong. En niet voor niets. Want dadelijk gaan overal deuren open en van alle kanten komen de bewoners van „De Meihorst” aan gelopen. En dat alleen omdat zij gongt. Als dat nu niet leuk is!

De pret lijkt niet op te kunnen. Marlieske krijgt een plaatsje naast Thea. En samen met tante Frouck en al de anderen drinken ze hun thee, en eten hun koekje en kijken naar de televisie. Totdat het journaal is afgelopen. Dan neemt tante Frouck Marlieske zonder complimenten mee naar boven. Ze moet naar bed. En dan wordt ook Marlieskes koffertje uitgepakt en krijgt tante Frouck eindelijk haar pakje.

Voorzichtig wikkelt ze het papier eraf. „Wat zal daar nu toch uitkomen?” zegt ze intussen tegen Marlieske, die er natuurlijk zowat met haar neus bovenop staat. „Ik ben toch zo benieuwd.”

Maar Marlieske verraadt dat ook op het laatste ogenblik niet. Kun je net denken. Ze kijkt wel uit. „Ja, wat zal daar nu toch in zitten, hè, tante,” lacht ze. „Ik weet het lekker.”

Maar het volgende moment weet tante Frouck het ook. Want dan staat ze met een prachtig gelukte, zelfgebakken rozijnencake in haar handen.

Marlieske kijkt haar vol verwachting aan. Wat zal tante wel van zo'n verrassing zeggen. Moeder heeft... Maar dan begint tante Frouck al: „Nee maar, kind, dat is toch zeker veel te erg. Dat had echt niet gehoeft. Ik ben er reuze-blij mee natuurlijk. Verrukkelijk. Ik geloof dat ik nergens zo dol op ben als op rozijnencake.”

„Daarom heeft moeder 'm ook expres voor u gebakken,” glundert Marlieske.

Tante Frouck bekijkt het lekkere gebak nog 's aan alle kanten. „En bakken kan je moeder,” prijst ze dan. „Het is geweldig. Dank je wel, hoor.” En terwijl ze de cake even op het papier teruglegt en zich naar Marlieske overbuigt: „Hier, een kus ervoor.”

Marlieske zet een ondeugend gezicht. „Eigenlijk moet moeder die hebben,” vindt ze.

Maar dat is tante Frouck niet helemaal met haar eens. „Nee, hoor,”

zegt ze, „want jij hebt 'm voor me meegenomen. Als jij niet op „De Meihorst” was gekomen, had ik 'm niet gekregen.”

Daar heeft Marlieske niet van terug. Want dat is waar. Maar tante Frouck is royaal. Marlieske krijgt nog een zoen van d'r. „Daar heb je er nog eentje,” lacht ze. „Voor je moeder. Zul je 'm eerlijk doorgeven?”

„Vast, tante,” belooft Marlieske. En terwijl ze tante Frouck haar hand toesteeft, precies zoals Pier en zij dat zo dikwijls tegen elkaar zeggen, doodernstig: „Erewoord.”

En daar moet tante Frouck haar dan even voor knuffelen.

9. „Ik wil Doutzen graag hebben, mevrouw”

Ja, het spijt me wel, maar nu zul je je toch een poosje alleen „Jmoeten vermaken, Marlieske,” zegt tante Frouck de volgende ochtend na het ontbijt. „We hebben het hier vanmorgen allemaal een beetje druk, zie je.”

Natuurlijk. Dat begrijpt Marlieske best. Op zaterdagmorgen heeft iedere huisvrouw het extra druk. Moeder ook altijd. Omdat ze op zondag zo weinig mogelijk willen doen, moeten ze op zaterdag dus eigenlijk allemaal voor twee dagen tegelijk werken. Logisch. Wie dat niet snapt . . .

„Het hindert niets, hoor, tante,” zegt ze daarom dadelijk. En dan gediensig: „Maar kan ik niet een beetje helpen? Net als gisteravond? Ik wil best wat doen, hoor.”

Tante Frouck strijkt haar 's even over haar donkere bolletje: „Dat is heel lief van je, hoor, vrouwtje,” zegt ze vriendelijk. „Maar dat hoeft echt niet. Jij hebt nu vakantie. Doe maar lekker iets gezelligs. Je mag wel op mijn kamer gaan zitten lezen of platen kijken. Je mag ook wel gaan sjoelen of een ander spel doen in het conversatiezaaltje. Daar staan allerlei spelen. Maar het is zulk prachtig weer. Als ik je was, ging ik liever 's in de tuin kijken. Of het dorp een beetje verkennen.”

Bij dat laatste kijkt Marlieske tante Frouck verrast aan. Dit had ze niet verwacht. Grote mensen zijn meestal zo gauw bang dat je iets gebeuren zal of zo. Vooral als je ergens onbekend bent. En . . . „Mag

dat echt ook, het dorp bekijken?" vraagt ze daarom toch nog een tikkeltje ongelovig. Het lijkt haar echt een beetje een avontuur: zo maar wat rond te dwalen in een vreemde plaats. Wie weet wat voor een leuke ontdekkingen je dan doet.

„Natuurlijk. Verdwalen doe je hier zo gauw niet, hoor. Het mag gerust. Als je maar uitkijkt en voorzichtig bent.”

Marlieske begint te lachen. „En niet met vreemde mensen meegaat. Zelfs niet met lieve, oude dametjes die zeggen dat ze zich niet goed voelen. En van niemand iets aanneemt, al ziet het er ook nog zo lekker uit. En niet dicht bij het portier van een auto gaat staan, als een bestuurder je naar de weg vraagt,” vult ze dan vlot aan. Ze kent dit hele rijtje waarschuwingen immers op haar duimpje. Moeder heeft het Pier en haar al zo dikwijls opgenoemd.

Tante Frouck lacht ook. „Prachtig. Ik hoef jou niets meer te vertellen, merk ik,” zegt ze. „Jij kent het klappen van de zweep. Ik had trouwens niet anders verwacht. Nu laat ik je helemaal met een gerust hart gaan.”

„Fijn. Dan ga ik eerst het dorp verkennen. Dat lijkt me leuk.” Marlieske hoeft zich geen ogenblik te bedenken. Ze is meteen besloten. „Hoe laat moet ik thuis zijn, tante?” vraagt ze dan. Stel je voor dat ze niet op tijd zou komen. Dan zou ze zich zo schamen voor al die oude dames en heren. Op z'n mooist zouden die dan denken dat ze nog niet eens op de klok kan kijken. Verbeeld je. Dan zou ze toch even een snertfiguur slaan.

„Om tien uur drinken we koffie. En klokslag twaalf uur eten we,” vertelt tante Frouck intussen. „Maar voor de koffie hoef je niet thuis te komen, hoor,” laat ze erop volgen. „Dat doe je maar zoals het je uitkomt.” En olijk: „Je hebt toch, denk ik, liever een glaasje limonade dan een kopje koffie. Of niet?”

Marlieske lacht. „Eigenlijk wel, tante,” zegt ze dan eerlijk.

„Dat dacht ik wel. Prachtig. Dat zet ik dan wel voor je klaar,” zegt tante Frouck. En lachend: „Dat treffen we, zeg. Dan hoeven we niet eens iets voor je warm te houden. Je bent een gemakkelijke logée, hoor.”

Natuurlijk hangt Marlieske nu ogenblikkelijk aan tante Froucks arm. En ze vleit met haar liefste stemmetje en haar olijkste snuit: „Dan mag ik nog eens terugkomen, hè, tante? Gemakkelijke logées hebben altijd een streepje voor, hè?” Zo'n kleine, bijdehante rakker. Maar ze weet al dat je het ijzer altijd moet smeden als het heet is. En dus haast ze zich dat te doen.

Tante Frouck heeft er schik in. „Vast, hoor,” belooft ze grif. Ze is dol op Marlieske. Van een eigen nichtje zou ze echt niet meer kunnen houden, gelooft ze. Ze zou haar wel altijd bij zich willen hebben. Maar ze moet nu aan het werk. Nodig. De klok draait door. En er moet nog een heel programma worden afgewerkt. „Maar kom, we gaan nu aan de slag, juffie,” zegt ze daarom. „Je zorgt er wel voor dat je tegen twaalfen thuis bent, hè?”

„Natuurlijk,” lacht Marlieske. „Dag, tante. Prettige arbeid.” Dat laatste zegt moeder vaak tegen vader als pap naar school gaat. Dat vindt ze altijd zo leuk klinken en daarom . . .

Tante Frouck lacht. Dat kleine, eigenwijze ding ook. „Dank je wel,” zegt ze dan. „En jij een mooie wandeling.”

„Dank u.” Marlieske steekt haar hand nog even op naar tante Frouck. Dan gaat ze achterom naar buiten. Iedereen is al even druk in de weer. Ook de beide morgenmeisjes die om acht uur gekomen zijn, Tjallie en Guusje. Die zijn in de lange gang aan 't werk. Er is in zo'n groot huis ook zoveel te doen.

Annie is net bezig de groenteboer te helpen bij de achterdeur als Marlieske eraan komt lopen. „Ook goeiemorgen,” zegt ze vrolijk, zodra ze haar ziet. En dan, quasi-misprijzend: „Ja, ja, dat laat ons maar zwoegen en gaat er zelf maar fijn op uit. Het most niet magge.”

„Nee, hè?” lacht Marlieske. „Maar ik doe het lekker toch.” Ze weet wel dat Annie maar een grapje maakt. „Ik ga het dorp bekijken,” vertelt ze dan.

„Helemaal op je eentje?” vraagt Annie dadelijk. En je ziet aan haar hele gezicht, dat ze dat nu net precies niks vindt, alleen.

„Tuurlijk,” antwoordt Marlieske. „Niemand heeft vanmorgen toch zeker tijd om met me mee te gaan? Maar 't geeft niet, hoor. Ik zal me best vermaken.”

„Samen is anders veel gezelliger,” vindt Annie een tikkeltje koppig.

„Wat zegt u, Kroeze?” Dit laatste tegen de groenteboer die net een kistje vol rabarber voor Annie in de bijkeuken neerzet.

„Ja, hoor, één alleen is maar verdrietig,” grapt die. En dan tegen Marlieske: „Weet je wat je doet? Je gaat mijn dochtertje halen. Zeg maar dat ik je gestuurd heb. Doutzen heet ze. Doutzen Kroeze.”

„Dat is een reuze-idee,” vindt Annie, nog voordat Marlieske iets kan zeggen.

Marlieske glundert. Met een ander meisje, dat is natuurlijk veel leuker. Zo'n hele morgen alleen . . . „Dat doe ik,” zegt ze geestdriftig. „Maar hoe kom ik bij uw huis?”

„Dat zal ik je 's gauw even haarfijn vertellen, jongedame,” belooft Kroeze ijverig. Hij stapt de tuin in en wijst: „Kijk, als je het hek van „De Meihorst” uitkomt, ga je rechtsaf tot aan de eerste zijstraat aan je rechterhand.” En terwijl hij Marlieske aankijkt: „Dat is gemakkelijk te onthouden, hè?”

Marlieske knikt. „Ja, meneer. En dan verder?”

„Dan loop je die zijstraat een eindje in en zie je al gauw aan de linkerkant een groentewinkel. Daar wonen we.”

Marlieske heeft heel goed geluisterd. Het is een gemakkelijke weg en het kan niet ver zijn. Zo lang zijn de straten op een dorp meestal niet. Ze zal het best vinden. „Rechtsaf. De eerste zijstraat rechts. En dan een groentewinkel aan de linkerkant,” herhaalt ze voor alle zekerheid toch nog even.

De groenteman knikt goedkeurend. „Best onthouden,” prijst hij dan.

Marlieske lacht maar 's. „Welbedankt, meneer,” zegt ze. Dan gaat ze meteen op stap.

„Veel plezier, hoor,” roept Annie haar hartelijk achterna.

„Dank je wel. Daag.” Marlieske kijkt om en zwaait naar haar. Annie is ook erg aardig, denkt ze intussen. Och, iedereen hier.

Nog geen vijf minuten later staat ze al voor de groentewinkel.

J. M. Kroeze. Handel in aardappelen, groente en fruit, staat op de grote spiegelruit van de etalage. Hier moet ze zijn. Dat kan niet missen. Een mooie, grote winkel lijkt het. De deur staat wagenwijd open op deze heerlijke junimorgen.

Marlieske stapt meteen naar binnen. Er staan een paar klanten voor de toonbank. Een vrouw in een helderwitte huishoudjas is bezig aardappelen af te wegen. Ze heeft rossig haar en een blij gezicht, dat helemaal bespikkeld is met kleine zomersproeten.

Zou dat de moeder van Doutzen zijn? Vast.

„Goedemorgen,” groet Marlieske.

„Goedemorgen,” klinkt het vriendelijk terug, ook van de dames die inkopen komen doen. Iedereen is zeker in een goed humeur vandaag. Hoe kan het ook anders op zo'n mooie, zonnige zomermorgen.

Marlieske wacht netjes haar beurt af. Ze komt wel niets kopen, maar . . .

Intussen kijkt ze eens om zich heen. Gezellige winkels zijn groentewinkels toch, denkt ze. Al die vrolijke kleuren naast elkaar staan zo mooi. Bloemkool, worteltjes, tomaten, andijvie, sinaasappels. Ze vindt het altijd weer zo'n enig gezicht. Vader is als jongen 's op een heel

grote veiling geweest. Ergens in Noord-Holland. In... in... Marlieske trekt diepe denkrimpels in haar voorhoofd. Nu kan ze toch niet op de naam van die plaats komen. Toe, hoe is die nu toch ook alweer. Een lange naam is het. Nu ze dat bedenkt weet ze 'm opeens. En ze lacht stil voor zich heen. Lang. Broek op Langedijk natuurlijk. Marlieskes voorhoofd wordt op slag weer glad. „Dat vergeet ik nooit weer,” zei vader, toen hij er 's van vertelde. „De aardappels en de groente werden in bootjes naar de veiling gebracht. De bouwers varen ermee langs de kooplui, onder de veilingklok door. Toen tenminste. Een kostelijk gezicht, al die schuiten vol worteltjes en bloemkool en zo. Zo kleurig.” Nu, dat gelooft zij best. Ze zou zo iets ook wel 's willen zien.

Marlieskes ogen dwalen heel de propere winkel door. Och, kijk 's, ze hebben hier ook machines om aardappelen en worteltjes te schrapen. En een diepvrieskast. Dat ziet ze nu pas. Had ze niet gedacht. In een dorpswinkel... En dan is ze opeens al aan de beurt. Veel gauwer dan ze had verwacht. Mevrouw Kroeze is handig in het helpen, hoor. Asjeblieft. „En jongedame,” hoort ze vriendelijk vragen, „wat moet het zijn?”

Wordt zij bedoeld met dat jongedame? ... Ja, hoor. Mevrouw Kroeze kijkt haar aan. En ze denkt natuurlijk dat ze iets moet hebben. Nu, dat moet ze ook. Al is het dan niet uit de winkel. Zij moet Doutzen hebben. Marlieske vindt dat zo'n grappig idee, dat ze lacht: „Ik wil Doutzen graag hebben, mevrouw.”

„Doutzen?” ... Een paar grote, blauwe ogen kijken Marlieske even verbaasd aan. Kent dit meisje hun Doutzen? Zij heeft haar nog nooit gezien. Maar misschien is ze hier pas komen wonen en zit ze bij Doutzen in de klas. Ze is een grappenmaakster en begint ook te lachen. „Die is niet te koop, hoor,” zegt ze dan. „Al keerde je je hele spaarpot ondersteboven, dan kreeg je haar nog niet.”

Marlieskes ogen twinkelen van de pret. Wat een leukerd is Doutzens moeder.

„Maar je mag wel naar haar toe gaan,” gaat mevrouw Kroeze verder. „Ze is achter in de tuin. Als je langs het huis loopt, kom je er vanzelf.”

„Fijn.” Marlieske wil nog vertellen wie ze is. En waar ze logeert. En dat de groenteboer haar gestuurd heeft. Maar er zijn alweer nieuwe klanten binnengekomen. Ze durft mevrouw Kroeze echt niet langer op te houden. „Dank u wel, mevrouw,” zegt ze daarom alleen maar. Dan gaat ze vlug de winkel uit,

10. Marlieske weet iets prachtigs

Marlieske ziet Doutzen eerder dan Doutzen haar. Geen wonder. M Doutzen staat met de rug naar haar toe onder een mooie zilverberk heel aandachtig naar iets te kijken.

„Dag, Doutzen,” groet Marlieske dan opeens vrolijk.

Met een ruk keert Doutzen zich om. Wie is daar?! . . . Die stem kent ze niet. Dan ziet ze Marlieske. En heel verbaasd kijkt ze haar aan. Haar stevig gevlochten, rosblonde vlechtjes, die door witte strikken vastgehouden worden, zijn naar voren gevallen en hangen op haar fleurig zomerjurkje.

Marlieske lacht naar haar. Doutzen lijkt haar best een aardig meisje. En veel ouder dan zijzelf is ze vast niet. Op z'n hoogst een jaartje. Nu, dat geeft niks. Vindt zij tenminste. Maar Doutzen snapt van alles natuurlijk net niks. En daarom vertelt ze vlug: „Ik ben Marlieske van Vliet. Ik logeer op „De Meihorst”. En ik had daar niemand om mee te spelen of te wandelen. Je vader was daar net en die zei, toen hij dat hoorde, dat ik maar naar jou toe moest gaan. Nu, dat heb ik gedaan.”

Doutzen knikt. „O,” zegt ze dan, een tikkeltje verlegen. Meer niet. Zo als die Marlieske praten kan. Zij weet gewoon niets te bedenken. Vervelend is dat. Maar haar hoofd lijkt wel leeggelopen. Zo'n wildvreemd meisje ook. Als vader nog 's wat weet.

Marlieske heeft nergens erg in. Haar ogen gaan alweer naar alle kanten. Wat een knots van een tuin hebben ze hier. Prachtig met die berken op zij en die grote kastanje achterin en al die bloemen. Margrietten en klaprozen en korenbloemen en lupinen. En een heleboel bloemen waarvan ze de naam niet kent. Enig. Ze wou dat zij zo'n tuin hadden. „Wat een grote, mooie tuin hebben jullie,” zegt ze bewonderend.

„Ja, hè?” Onwillekeurig kijkt Doutzen de tuin ook 's rond. En dan weet ze opeens iets. Gelukkig. Haar blank gezichtje licht er gewoon van op. „Wil je mijn marmotjes eens zien?” vraagt ze.

„O ja. Enig.” Marlieske wil dat dolgraag. „Dat je die hebt, zeg. Wat leuk. Hoeveel?” Ze moet er alles van weten natuurlijk.

„Acht,” vertelt Doutzen nu dadelijk en niet zonder trots. „Twee paartjes. En ze hebben allebei ook twee jongen. Kom maar.” Ze pakt Marlieske onder de arm en even later hurken ze samen voor de groengeschilderde marmottehokken. En Doutzen vertelt maar. Nu ze haar

mooie marmotjes kan laten bewonderen is ze opeens niet verlegen meer. En nu kan ze wel praten ook. Nou, reken maar.

Marlieske is een en al belangstelling en bewondering. „Wat een snoesjes,” zegt ze. „Vooral die kleintjes. Die lichtbruine met die witte streep over de rug, vind ik geloof ik het liefst.”

„Ik ook,” zegt Doutzen dadelijk. „Maar die witte met die ratkleurige strepen is toch ook wel schattig, hè?”

„O ja. Ze zijn allemaal lief.” Marlieske raakt er maar niet op uitgekeken. Ze zou ook best marmotjes willen hebben. Nou. „Die vaders en moeders zijn heel verschillend, hè?” ontdekt ze intussen. „Ik bedoel: die met die witte snoet heeft heel ander haar dan die daar.” Ze wijst naar een bruine marmot met een half zwart, half zwart-bruin-wit gespikkelde kop.

„Ja,” knikt Doutzen. „Natuurlijk. Omdat de ene een kuifmarmot is en de andere een Guinese big. Kuifmarmotten hebben allemaal recht-opstaande haren met draaien erin. Net zo iets als een kruin op je hoofd, weet je wel?”

Marlieske knikt ook. „Onze Herman heeft er twee,” lacht ze dan. „Heel grappig.”

Ja, dat lijkt Doutzen ook grappig, twee kruinen op je hoofd. Maar dan vertelt ze verder: „Guinese biggen hebben lang, sluijk haar. Dat ligt helemaal plat, zie je wel?”

Marlieske knikt maar. „Dat je dat allemaal weet,” zegt ze dan met het nodige ontzag in haar stem. „Knap, hoor.”

Maar Doutzen wimpelt alle lof af. „Dat is toch heel gewoon,” vindt ze. „Als je toch marmotten hebt.” En dan, terwijl ze naar de kuifmarmotten wijst: „Kijk, dit zijn Joris en Gientje. En hun kleintjes heten Freddie en Adje.” En lachend: „Naar twee kleine buurjongetjes. Een tweeling. Die komen hier vaak naar ze kijken.”

„Wat leuk,” vindt Marlieske. „En die andere?”

„Die heten Anneke en Albert.” En een beetje ondeugend: „Naar onze handwerkjuffrouw en haar verloofde. Niemand vertellen, hoor.”

„Natuurlijk niet.” Marlieske belooft het grif. „Enig bedacht, zeg.”

Doutzen lacht. Dan legt ze uit: „Die vind ik zo aardig, zie je. En ik ben ook dol op m'n marmotjes. Dus . . .”

„Natuurlijk,” zegt Marlieske weer. Ze begrijpt er alles van.

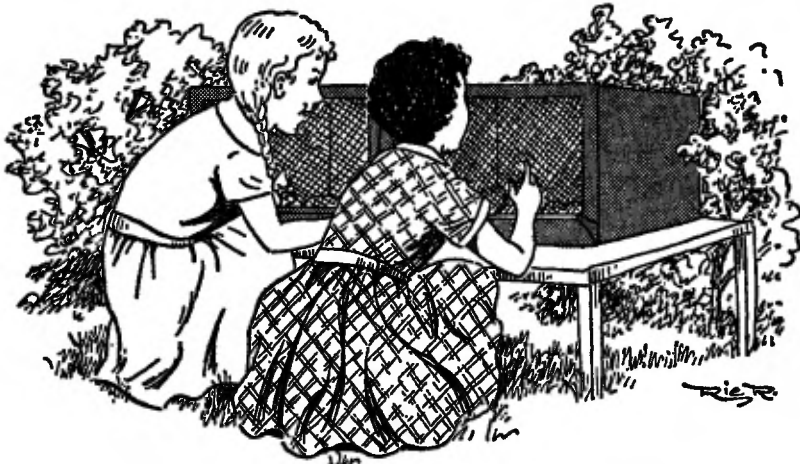
„Maar ik zou me toch geen raad weten als ze het hoorden,” gaat Doutzen dan verder, „en daarom . . .”

„Natuurlijk,” zegt Marlieske daarop nog eens. Doutzen hoeft háár verder niets te vertellen. Ze begrijpt het allemaal. „En die kleintjes

van Albert en Anneke, hoe heb je die genoemd?" vraagt ze nu benieuwd.

„Die hebben nog steeds geen naam," bekennt Doutzen. „Weet je, ik vind zoveel namen leuk. De ene dag denk ik: zo noem ik ze. En de andere: nee, zo."

Marlieske knikt maar. Ze kan erin komen. Toen zij haar poppekind Rozemarieke nog een naam moest geven. Nou. Ze was toen net ziek. Ze heeft toen een spelletje verzonnen. Heel leuk. Alle namen die

ze mooi vond heeft ze op briefjes geschreven, die papiertjes goed dichtgevouwen en door elkaar gehutseld. Later mocht moeder er een uitpakken. En de naam die daarop stond heeft ze haar poppekind gegeven. Ze vertelt er Doutzen van.

„Dat kan ik ook wel doen," vindt die. „Ja, dat is leuk, zeg. Enig bedacht."

Maar Marlieske weet opeens nog iets anders. Iets wat zijzelf nog veel en veel leuker vindt. Als Doutzen . . . Ze pakt haar bij haar arm. „Noem ze Pier en Marlieske," bedelt ze. „Toe Doutzen. Naar mijn broertje en mij. Wat zou ik dat enig vinden. Het zijn toch een jongen en een meisje, hè?"

Doutzen knikt en lacht. Een jongen en een meisje. Wat klinkt dat grappig. Dat zeg je nooit bij marmotjes. Je praat altijd over mannetjes en vrouwtjes of wijfjes. Maar als je bedenkt dat die kleintjes

de kindertjes zijn van de groten, kun je het gerust zeggen natuurlijk. En ze noemt ze naar Marlieske en haar broertje. Enig. Ja. Ze is meteen besloten. „Dat doe ik,” zegt ze. „Marlieske en Pier. Ja, reuze-leuk.”

Het wordt een fijne morgen. Ze dwalen de tuin rond, krijgen allebei een lekkere sinaasappel van Doutzens moeder en dan laat Doutzen Marlieske het dorp zien. En ondertussen babbelen ze honderd uit met z'n beidjes. Alsof ze al jaren vriendinnen zijn samen. Marlieske vertelt van thuis en van school en van de padvindertij. En Doutzen van alles wat zij zo iedere dag beleeft. Ze is werkelijk een jaar ouder dan Marlieske. En ze zit op school dus een klas hoger ook. En ze heeft iedere zaterdag vrij, het hele jaar door. Maar 's woensdagsmiddags niet. Dan moet zij naar school. En ze heeft helemaal geen broertjes en zusjes. Dat vindt Marlieske zo jammer voor haar. Want al plagen Herman en Corrie haar wel eens en al heeft ze vaak genoeg ruzie met Pier, ze zou hen toch geen van allen, voor nog zoveel niet, willen missen. O nee. Daar moet ze gewoon niet aan denken. Maar dan opeens zegt Doutzen, een beetje geschrokken: „O heden, ik moet nog iets verzinnen. Dat zou ik nu toch helemaal vergeten.”

Marlieske kijkt haar verwonderd aan. „Iets verzinnen?” vraagt ze dan. „Wat bedoel je?”

Ze zijn net samen neergestreken op een witgeschilderde bank in het aardige, kleine dorpspark. Dicht bij een vijver, waarin een heleboel eendjes rondscharrelen en ook een paar prachtige witte zwanen statig zwemmen. Daar zitten ze nu een beetje uit te rusten van alle gekijk en geslenter. Het is er heel rustig.

„Ik moet proberen iets te verdienen,” antwoordt Doutzen. En als ze aan Marlieskes gezicht ziet dat die er nu nog niets van begrijpt, legt ze uit: „Er is een meisje uit onze klas ziek. Nicolientje Kuiper. Ze ligt al een hele poos in een sanatorium. En ze moet er nog een hele tijd blijven ook. We schrijven haar geregeld briefjes en we sturen haar ansichten. Maar nu is ze gauw jarig en daarom willen we haar iets geven met elkaar. Iets moois. En onze meester zei: „Probeer het geld ervoor zelf 's te verdienen. Dat is veel echter en leuker dan wanneer je moeder het je zo maar geeft. Dat heeft veel meer waarde. Misschien mag je wel boodschappen voor iemand doen. Of 's een poosje op een klein buurmeisje of buurjongetje passen. Of een extra werkje voor je moeder opknappen. Afwassen. Of stofzuigen.

Verzin maar iets. Op die manier verdienen je best een stuiver of een dubbeltje. En als je dat beslist niet lukt, vraag dan of je iets uit je spaarpot mag geven. Dat is tenminste ook helemaal echt van jezelf.”

Marlieske zit al maar te knikken. O ja, iets zelf verdienen of van je eigen geld geven is veel en veel fijner dan het zo maar uit je moeders portemonnee krijgen. Daar weet zij alles van. En geestdriftig begint ze te vertellen van de heitje-karweitje-actie, waarmee zij maar eventjes zeven gulden voor de padvinderij verdiend heeft.

Doutzen luistert als een vink. Ze kijkt Marlieske de woorden bij wijze van spreken zowat uit de mond. Als Marlieske dat kan, kan zij het toch zeker ook. Zij zal . . .

Marlieske vertelt ijverig het ene verhaal na het andere van al haar belevenissen. Om Doutzen maar zoveel mogelijk ideetjes aan de hand te doen. Maar dan opeens onderbreekt ze zichzelf. Midden in het verhaal over het takshondje, dat ter ere van z'n verjaardag een kanjer van een knalrode strik droeg en waarmee zij toen moest gaan wandelen. En ze begint op de bank heen en weer te wippen van plezier. Ze kan er gewoon niet stil bij blijven zitten. Ze krijgt me daar dan ook maar niet even een reuze-idee. En ze jubelt: „Meid, ik weet wat. Ik weet iets prachtigs.” En in één adem erachteraan: „We doen Joris en Gientje met Freddie en Adje in een doos. En Albert en Anneke met Pier en Marlieske in een andere. Netjes op houtwol. Dat hebben jullie genoeg in de winkel. En dan gaan we met ze op stap. Ik help je. En al het geld dat we ermee verdienen is voor Nico-lientje. Ja. We nemen elk een marmottengezinnetje en gaan ermee langs de huizen. En dan zingen we dat versje: „Juffrouw, wil je mijn marmotje zien? 't Is zo'n aardig beestje. Hij kan zingen, hij kan springen, hij kan mooie liedjes zingen.” Dat ken je toch wel?”

„Jawel,” knikt Doutzen. „Maar is dat niet één beetje raar. Vroeger kwamen schoolkinderen wel met marmotjes langs de deuren. Ik heb er wel 's een verhaal over gelezen. Die kinderen werden soms zo afgesnauwd. En haast altijd weggestuurd. Bij een heel enkele mevrouw kregen ze maar iets. En als moeder ervan hoort.” Ze gelooft nooit dat die . . .

Maar Marlieske ziet geen enkel bezwaar. „Meid, we doen toch zeker niets verkeerd,” zegt ze een beetje verontwaardigd en teleurgesteld tegelijk. Ze had gedacht dat Doutzen haar plannetje meteen zou bejubelen. En nu . . . Maar ze geeft het niet op. Kun je net denken. Dan moest ze niet Marlieske van Vliet heten. Als je dat maar begrijpt. Ze moet Doutzen . . . „Het is juist leuk, meid,” begint ze dan

opnieuw, weer even geestdriftig als daarnet. „De mensen zien haast nooit meer een marmotje. Juist omdat er geen kinderen meer mee langs de deuren komen. Ze zullen reuze-blij zijn als wij ze hun laten zien. Vast. Die kleintjes! Beeldig! En we vertellen natuurlijk, waarvoor we komen. Je zult 's zien hoeveel geld we ermee verdienen. Misschien wel het meest van allemaal. Hiep hoy. Alles voor Nicolientje.”

Ze gaat staan en trekt Doutzen overeind. Ze denkt er al niet meer aan dat Doutzen nog „ja” moet zeggen. „Kom gauw,” haast ze. „Dan maken we alles alvast klaar. Kunnen we vanmiddag dadelijk na 't eten op stap gaan, jô.”

Maar Doutzen aarzelt nog. Hier op het dorp, waar iedereen je kent. Als je nu naar vreemde mensen kon gaan. Maar Marlieske gaat mee. Dat scheelt stukken. Die durft zo goed. En 't is voor Nicolientje. En de marmotjes zijn schatjes. Echt de moeite van het bekijken waard. Met een zelfgemaakte kijkkast is ze vaak genoeg op stap geweest.

Doutzen piekert niet langer. Ze geeft zich gewonnen. „Goed,” zegt ze opeens. „We doen het.”

„Natuurlijk. Hiep hoy.” Marlieske pakt haar uitgelaten bij haar schouders en begint van louter voorpret een rondedansje met haar te maken. Doutzen moet wel mee doen, of ze nu wil of niet.

„Maar we beginnen helemaal aan de andere kant van het dorp, hoor,” bedingt Doutzen dan toch nog. Dat lijkt haar het verstandigst. Moeder . . .

„Mij best,” zegt Marlieske. Wat kan het haar schelen waar ze beginnen. Als ze maar geld voor die Nicolientje verdienen.

„En ik vertel het niet aan moeder,” begint Doutzen dan nog eens.

Marlieske is uitgesprongen en kijkt Doutzen even heel verbaasd aan. Waarom niet? wil ze vragen. We doen toch zeker geen kwaad? Maar dan meent ze Doutzen opeens te begrijpen. En daarom zegt ze iets heel anders. „Nee, ik ook niet aan tante Frouck. Als we dan met een heleboel geld thuiskomen, is het voor hen ook nog een verrassing, hè?”

Doutzen knikt. Want dat kan het natuurlijk zijn. Maar intussen heeft ze toch een gevoel alsof ze een heel klein beetje jukt. Want zij doet het om iets anders niet. Omdat zij er, eerlijk is eerlijk, nog zo zeker niet van is dat het een verrassing voor haar moeder zal zijn als ze hoort hoe ze dat geld verdiend hebben. Moeder . . .

11. Is dat even een goed begin

„Hier wou ik beginnen,” zegt Doutzen. Ze blijft staan voor het „H” laatste huis van de Asingalaan, helemaal aan het andere eind van het dorp. Marlieske en zij zijn daar met hun marmottengezintjes netjes in een doos, naartoe gelopen. Verder uit de buurt van Doutzens huis komen kunnen ze niet. Als ze tenminste tussen de huizen willen blijven. Want hier houdt het dorp op.

„Gelukkig,” zucht Marlieske. Ze heeft het warm. Het is een beetje broeierig geworden. En die marmotjes wegen zwaarder dan ze heeft gedacht. Hè, hè. Ze zet haar doos even op de grond, hoor. Ze moet eventjes uitpuffen. Oef, wat een gesjouw. Maar voor die zieke Nico-lientje heeft ze het over, hoor. Natuurlijk. Best. Ze hoopt . . . „Welke kant neem jij?” vraagt ze dan opeens. „De rechter of de linker? ’t Maakt mij niets uit, hoor. Ik ken hier toch niemand.”

Doutzen kijkt haar geschrokken aan. „Maar we gaan toch samen,” zegt ze dan benauwd. „Niet elk naar een verschillende kant. Dat durf ik niet, hoor.”

Marlieske trekt onwillekeurig haar schouders even op. Dit begrijpt ze niet. „Wat is daar nu aan te durven,” vindt ze. „Je belt gewoon aan en dan . . .”

Maar Doutzen laat Marlieske niet eens uitspreken. „Als we niet samen gaan, dan doe ik het niet,” zegt ze heel beslist. „Dan ga ik gewoon weer naar huis.”

Marlieske kan haar oren bijna niet geloven. Gewoon weer naar huis? Na al het werk dat ze nu al gehad hebben zeker. Ze tikt met een veel-betekenend gebaar tegen haar voorhoofd. Ben je nu helemaal? betekent dat. Dan mochten ze toch zeker wel stapelmal zijn. Maar Doutzen meent het. Dat ziet ze aan heel haar gezicht. En daarom zegt ze gelaten: „Nu, vooruit dan maar. Dan gaan we samen. Als je maar weet dat we dan de helft minder verdienen natuurlijk,” laat ze er spijtig op volgen. „We hebben nu precies tweemaal zolang werk.” Het valt haar echt een beetje tegen van Doutzen dat ze zo bang is. Nu ja, niets aan te doen. Marlieske is niet gewoon om lang over iets te zeuren. Dat helpt immers toch niets. Ze moeten dan nu maar zo vlug mogelijk beginnen en opschieten. Zodat ze geen minuutje meer verliezen. Dan . . . Ze pakt haar doos voorzichtig van de grond, duwt het tuinhekje waarvoor ze zijn blijven staan, open en loopt regelrecht op de voordeur af. „Als ik dit vooruit geweten had,

had ik gezegd: „We nemen één marmottenfamilie mee. Dat was meer dan genoeg geweest,” moppert ze ondertussen toch nog even in zichzelf. „Dan hadden we tenminste om de beurt die ene doos kunnen dragen.” Hij lijkt wel steeds zwaarder te worden. En die marmotjes maken af en toe een drukte. Dan zou je ze van de schrik bijna laten vallen. Maar nu ja, nakaarten helpt niet, zou Herman zeggen. Ze hebben nu eenmaal allebei een familie bij zich. En wie weet, misschien vinden de mensen dat wel zo aardig dat ze hun wat extra's geven. Of allebei wat. Dat kan best. Ze zijn bij hen van de laan wel eens met z'n drieën met een kijkkast op stap geweest. En toen kregen ze ook bij alle deuren zowat steeds alle drie iets. Een snoepje. Of een koekje. En één keer zelfs een mooie, rode sterappel. Prachtig vonden ze dat. Wie weet wat voor een geluk ze nu hebben. Marlieske is opeens weer vol goede moed. Ze zou het ook zo fijn vinden als zij een heleboel geld voor het cadeautje voor die zieke Nicolientje zouden verdienen.

Ze staan intussen al bij de voordeur. Kronenberg staat erop. En een vuurrode roos klimt eromheen. Enig staat dat, vindt Marlieske. Ze is haar kleine teleurstelling van daareven alweer vergeten.

Ze geeft Doutzen een knipoogje van verstandhouding, zegt zacht: „Daar gaat ie dan, meid,” en drukt op de bel. Het zal haar 's benieuwen wat ze vanmiddag allemaal beleven. Als ze nog aan die heitje-karweitje actie denkt. Ze heeft nu bijna net hetzelfde gevoel als toen. En dan schiet haar opeens nog iets te binnen. Ze had dit onderweg al tegen Doutzen willen zeggen, maar toen heeft ze het glad vergeten. Afijn, het is nu nog niet te laat. Maar ze hoort al voetstappen in de gang. Daarom buigt ze zich vlug naar Doutzen over en fluistert gauw: „Niet „Juffrouw wil je” zingen, hoor, maar „mevrouw”. Dat hoort zo.” En met een lach: „En als er een meneer opendoet natuurlijk: „meneer”.”

Doutzen knikt met een ernstig gezicht. Dat Marlieske nu nog lachen kan. Zij vindt alles opeens zo griezellig. Ze zou zo wel naar huis willen hollen. Moeder vindt het vast en zeker niet goed wat ze gaan doen. En . . .

Maar daar gaat de deur al open. En een grote, blonde dame staat in de opening. „Dag, meisjes,” groet ze vriendelijk.

„Dag, mevrouw,” zeggen Doutzen en Marlieske. En dan vergeet Marlieske in haar ijver voor Nicolientje helemaal om over haar te vertellen. Ze zet meteen in: „Mevrouw, wilt u mijn marmotje zien? 't Is zo'n aardig beestje.”

Ondertussen trekt ze het deksel van haar doos, dat al op een flinke kier stond om de marmotjes frisse lucht te geven, helemaal omhoog. En dan houdt ze de doos zó, dat mevrouw Kronenberg Anneke en Albert met hun Pier en Marlieske goed kan zien. Heel even kijkt ze dan vlug naar Doutzen. Zingt die wel? Ze hoort haar niet.

Maar Doutzen zingt wel. Alleen heel zacht. En wat aarzelend. Maar ze houdt haar doos zo, dat haar marmotjes ook goed te zien zijn. Gerustgesteld kijkt Marlieske weer naar mevrouw Kronenberg. Maar dat doet Doutzen niet. Die kijkt aldoor strak naar haar marmotjes. Ze durft gewoon niet op te kijken. Wat zal die mevrouw zo meteen wel zeggen? Wat zijn ze toch begonnen. En opeens wordt ze zo maar een beetje boos op Marlieske. Die heeft dit plannetje verzonnen. Zelf zou ze het nooit bedacht hebben.

Het liedje is uit. Vol verwachting kijkt Marlieske mevrouw Kronenberg aan. Wat zal ze hun geven? . . .

Maar mevrouw Kronenberg geeft hun helemaal niets. Ze zegt alleen iets. Ze zegt: „Het zijn schattige diertjes. Werkelijk. Maar hoe verzinnen jullie het toch om ermee langs de deuren te gaan, meisjes? Zo iets doen nette kinderen toch niet?” En dan, terwijl ze Doutzen onderzoekend aankijkt: „Ben jij niet het dochtertje van Kroeze, de groenteboer?”

Doutzen krijgt een kleur tot achter haar oren. Daar heb je het al. En . . . Nu zijn ze nog wel zó ver uit de buurt gegaan en toch . . . Als Marlieske nog eens wat weet. Háár kennen ze niet. Maar zij . . . „Ja, mevrouw,” zegt ze dan heel zacht met neergeslagen ogen. Ze zou wel door de grond willen zinken. Dit is het eerste en het laatste huis waar zij zo voor gek staat. Als Marlieske dat maar weet. Ze doet het niet meer. Daar dan. Marlieske kan hoog springen of laag, maar zij vertikt het langer.

„Dat dacht ik al,” zegt mevrouw Kronenberg. „En ik weet wel zeker dat jouw vader en moeder dit niet goed vinden, meisje. Foei, jullie zijn toch geen schooiertjes. Breng die marmotjes maar gauw weer thuis en stop ze vlug weer in hun hokjes. Dat vinden die diertjes ook veel prettiger. Heus. En dan gaan jullie maar mooi spelen samen. Dat is veel beter.”

„Ja, mevrouw,” zegt Doutzen nog zachter. Ze heeft het deksel van haar doos alweer op een kier gezet. En tot Marlieskes grote verbazing en verontwaardiging ook, wil ze notabene meteen de benen nemen. Maar daar zal Marlieske wel eens gauw even een stokje voor steken. Wat dacht je nou. Ze lijkt wel mal. Ze pakt haar vlug stevig

bij haar arm vast, zodat ze niet weg kan komen. En dan zegt ze vrijmoedig, zonder ook maar een zweempje verlegenheid: „U begrijpt het niet, mevrouw. Wij doen dit niet voor onszelf of voor ons plezier, maar voor een ziek meisje uit háár klas.” Dit laatste met een knik naar Doutzen, die woedend naar haar kijkt, omdat ze haar nu ook nog tegenhoudt. Marlieske moet heus niet menen dat ze alles maar doen mag. Zij zal toch zeker zelf weten of ze wil gaan of blijven. Als die mevrouw er niet bij was, wist ze het wel. Dan rukte ze zich los en zou ze haar wel eens netjes vertellen dat . . .

Marlieske ziet wel hoe kwaad Doutzen op haar is. Maar ze trekt zich niets van Doutzens boze blikken aan. Ze blijft haar goed vasthouden. Dat moet. Dat kan niet anders. Verbeeld je dat . . . En intussen vertelt ze het hele verhaal over Nicolientje aan mevrouw Kronenberg. Ze ratelt het af. Alsof ze bang is dat mevrouw Kronenberg haar geen tijd genoeg zal geven om alles te zeggen wat ze te zeggen heeft.

Mevrouw Kronenberg luistert aandachtig naar haar. Dat is een bijdehandje, hoor, denkt ze ondertussen. Maar toch een leuk kind. Ze kijkt je zo eerlijk aan met die grote, bruine ogen van d'r.

„O,” zegt ze, als Marlieske ten slotte zwijgt. „Jullie doen het dus voor een ziek vriendinnetje. Als ik dat maar geweten had. Dat verandert de zaak natuurlijk helemaal. Dat vind ik alleraardigst van jullie. Nú krijgen jullie wat van me, hoor. Kom maar even in de gang.” Mevrouw Kronenberg verdwijnt achter een deur. Marlieske heeft Doutzen al lang weer los gelaten. Nu kijkt ze vlug naar haar. Triomfantelijk. Zie je nu wel dat het dom van je geweest zou zijn om maar hup, twee, drie weg te lopen, wil ze daarmee zeggen.

Maar daar is mevrouw Kronenberg alweer terug, een dubbeltje in haar hand. „Wie moet het hebben?” lacht ze.

Marlieske lacht ook. „O, dat komt er niet op aan, mevrouw,” zegt ze. En dan: „Maar geeft u het maar aan Doutzen. Nicolientje zit per slot bij haar in de klas.”

Mevrouw Kronenberg knikt haar 's vriendelijk toe. Die doet het echt niet voor zichzelf, hoor. Dat merkt ze aan alles. Enkel en alleen voor dat zieke meisje. Een lief kind. Dan laat ze het geldstukje in Doutzens hand glijden. „Goed. Asjeblijft, meiske,” zegt ze.

Doutzen durft mevrouw Kronenberg eindelijk aan te kijken. „Dank u wel, mevrouw,” zegt ze, toch nog verlegen.

„Ja, mevrouw, welbedankt. Fijn.” Marlieske straalt gewoon. Als dit ook niet even een goed begin is.

Mevrouw Kronenberg lacht maar 's. „Ik hoop dat jullie aan het eind van de middag een heleboel geld bij elkaar hebben voor dat zieke kindje,” zegt ze dan hartelijk. „Maar begin niet weer direct te zingen, hè? Vertel eerst even waarom jullie dit doen.”

„Ja, mevrouw.” Marlieske en Doutzen beloven het als uit één mond. En dan gaan ze verder. Naar het volgende huis. Zeer eensgezind. Doutzen piekert er niet meer over om ermee op te houden. O heden nee. Ze moeten het alleen een beetje anders doen. Natuurlijk. Dat waren ze immers eerst ook al van plan. Het was dom van hen om zo maar pardoes dat versje te gaan zingen. Afijn, dat is gebeurd en gelukkig toch nog goed afgelopen. En nu gaan ze overal eerst netjes vertellen, waarvoor ze komen. Reken maar. Nu ja, zè . . . Dat moet Marlieske maar doen. Die kan zo goed praten. En als iedereen dan een dubbeltje geeft! Nou!

12. Het gaat reusachtig, maar dan...

Het gaat reusachtig. Een enkele deur wordt niet opengedaan. Bij een paar andere hoeven ze niet eens aan te bellen. Omdat zwarte letters op een kartonnen kaartje hun vertellen dat de bewoners niet thuis zijn. Maar verder krijgen ze eigenlijk overal wat, Marlieske en Doutzen. Niet altijd een dubbeltje, hoor. Nee, dat maar een heel enkel keertje. Maar ook wel eens een stuiver. En heel vaak een paar centen. Maar dat geeft niet. Alles bij elkaar hebben ze nu toch al drie dubbeltjes, negen stuivers en een heleboel centen. Doutzen, die ze zorgvuldig bewaart in een grote, afgedankte portemonnee van haar vader, gelooft dat het er wel zevenendertig zijn. Maar zeker weet ze dat niet. Ze is de tel kwijtgeraakt. Geen wonder. Ze zijn nu ook al bij zoveel mensen geweest. Maar in ieder geval zijn ze al mooi boven de gulden. Als dat niet geweldig is. Ze gelooft nooit dat de andere kinderen zoveel bij elkaar zullen krijgen. En dat dat haar wèl lukt, komt door Marlieske. Eerlijk is eerlijk. Zij zou dit met de marmotjes niet alleen nooit bedacht hebben, ze zou het ook niet gedùrfd hebben. Dat weet ze best. Ze heeft al lang spijt van alle onaardige gedachten die ze daar bij mevrouw Kronenberg op de

stoep over Marlieske had. Nu, dat heeft ze haar wel laten merken ook. Marlieske weet trouwens niets van al die boze gedachten natuurlijk. Ze heeft alleen haar woedend gezicht gezien. En daar gaf ze niets om. Ze kon het best begrijpen zei ze later, maar het ging nu eenmaal niet anders. Ze kon haar toch niet laten gaan. Ze móest haar wel vasthouden. Natuurlijk, dat begreep zij achteraf ook heel goed. Marlieske is werkelijk een enigerd, vindt ze. En ze hebben het reuze samen. Ze zou best willen dat Marlieske hier kwam wonen. Nou. Dan zou ze even een fijne vriendin hebben.

Ze zijn al lang klaar met de Asingalaan. De Kerkstraat hebben ze ook al afgewerkt. Nu zijn ze bezig aan de Vermaningsweg. De zon is onderwijl al een hele poos verdwenen. Marlieske en Doutzen hebben er geen erg in. Ze hebben het veel te druk. De lucht is helemaal betrokken en begint echt te dreigen met lelijke onweerswolken die zich steeds dichter opeenstapelen. Doutzen en Marlieske merken het niet. Ze lopen maar met hun marmotjes van de ene deur naar de andere, vertellen hun verhaal over Nicolientje, zingen hun liedje en laten de verdiende centjes voorzichtig bij de andere in de grote beurs glijden. Totdat een felle bliksemschicht hen plotseling opschrikt.

„Meid, het licht.” Doutzen blijft, mèt dat ze dit zegt, stokstijf staan van schrik. Ze is doodsbenauwd voor onweer.

„Ja,” zegt Marlieske nogal tam. Zij heeft het ook helemaal niet op onweer begrepen. En dan net nu. Maar dan begint ze opeens te tellen. Hardop, met een ernstig snuitje. „Eenentwintig, tweeëntwintig, drieëntwintig . . .”

„Wat doe je nu toch?” vraagt Doutzen verbaasd. Ze wil naar huis. Zo vlug mogelijk. En nu begint Marlieske . . .

„Ssst,” zegt die alleen maar met gefronst voorhoofd. Om dan weer onverstoorbaar door te tellen: „Zevenentwintig, achtentwintig . . . , tweeëndertig, drieën . . .” Voordat ze nog eens dertig kan zeggen, begint een zware donderslag door de lucht te dreunen. „O, het is nog een heel eind weg,” zegt ze dan opgelucht. „Ik telde hoeveel seconden het duurde eer de donderslag op het weerlicht volgde, snap je. Dat doen wij thuis altijd.”

„Nou, dat deed je dan wel langzaam,” vindt Doutzen, kattig van angst. Het duurde haar veel te lang.

Marlieske is niet in het minst beledigd door wat Doutzen daar zo onvriendelijk zegt. „Dat móet,” vertelt ze haar alleen maar.

Doutzen haalt ongelovig haar schouders op. Dat lijkt haar vreemd

toe, hoor. En dan zo gek bij eenentwintig beginnen. „Waarom zei je niet gewoon: een, twee, drie enzovoort?” vraagt ze nu.

Weet Doutzen dat nog niet eens? Nu is het Marlieskes beurt om ongelovig te kijken. Dat begrijpt ze niet, hoor. Maar ja, Doutzen heeft natuurlijk geen oudere broertjes en zusjes van wie ze 's iets kan leren, bedenkt ze dan.

En daarom legt ze geduldig uit: „Omdat als je een beetje langzaam eenentwintig gezegd hebt, er net één seconde voorbij is. En daardoor weet ik dat die donderslag zo pas bijna dertien seconden na het weerlicht kwam. Dat betekent dat het onweer hier nog wel meer dan vier kilometer vandaan is. Drie seconden is een kilometer. Dus.”

„O,” zegt Doutzen nu met het nodige ontzag in haar stem. En je ziet aan haar gezicht dat ze denkt: wat weet jij veel. Maar eer ze dat kan zeggen licht het opnieuw en daarom zegt ze heel iets anders. „Ik wil naar huis. Dadelijk.”

Marlieskes gezicht betreft. „Zouden we nog niet even kunnen doorgaan?” vraagt ze. Het onweer is nog helemaal niet dichtbij en ze vindt het zo jammer dat Doutzen er nu maar meteen mee wil ophouden. Net nu het zo prachtig gaat.

Maar Doutzen kijkt haar verontwaardigd aan. „Bèn je?” zegt ze. En eigenwijs erachteraan: „Dat zou onverantwoordelijk zijn. Met onweer moet je nooit buiten blijven. Dan moet je dadelijk ergens binnengaan. Altijd.”

Ja, zo is het Marlieske ook geleerd. Maar . . .

Doutzen gaat intussen al op stap. Marlieske moet wel mee. Ze weet hier de weg immers nog niet eens. Zonder iets meer te zeggen, lopen ze, zo vlug als ze het om hun marmotjes kunnen, naast elkaar op het trottoir. Marlieske heeft er geen idee van hoever ze van huis zijn. En of ze nu dichterbij „De Meihorst” of bij Doutzens huis zijn. Ze vraagt het Doutzen. „Waar komen we nu het eerst, bij jullie of bij tante Frouck?”

„Bij ons.”

Het licht weer. Doutzen doet er nog een stapje bovenop en kijkt intussen met een angstig gezichtje naar de dreigende, geelachtige lucht.

„O.” Marlieske is ook heel wat stiller dan in het begin van deze middag. Maar niet omdat ze zo bang is. Nee, ze denkt. Ze kan het nog aldoor niet uitstaan dat ze nu zo opeens moeten ophouden. Als ze er maar iets op kon verzinnen. Maar ze weet niet wat. Met zulk weer mag je niet op straat blijven. Doutzen heeft gelijk. Maar . . . En

dan opeens klaart haar hele gezicht op. Ze weet het. Ze weet het. Als Doutzen nu maar . . .

„Doutzen,” begint ze dan vlug, „als je thuis vraagt of je met mij mee mag naar „De Meihorst”, zou je dan wel mogen, denk je?”

Doutzen kijkt haar verwonderd aan. Waarom vraagt Marlieske dit zo opeens. „Dat denk ik wel,” zegt ze dan. „Hoezo?”

„Nu, dan gaan we in „De Meihorst” langs de deuren, meid. Enig. Dan kunnen we binnen gewoon verder gaan. Is dat niet een reuzeplan?” Marlieske straalt alweer bij het idee alleen.

Maar Doutzen geeft haar een koude douche. „Terwijl het zo onweert zeker,” zegt ze schamper. Nu ja, die Marlieske ook. Ze lijkt wel mal. Zij kijkt wel uit. „Nee, hoor, dat doe ik niet.” En dan: „Ga jij maar met mij mee naar huis. Dan bellen we wel even naar je tante dat je bij ons bent. Dan gaan we samen spelen. Dat is ook leuk.”

Ja, dat lijkt Marlieske ook best gezellig. Maar op een andere keer. Ze wil nu zo dolgraag nog wat geld voor Nicolientje ophalen. En in „De Meihorst” . . .

Ze zegt niet ja en niet nee. Dat kan altijd nog. Ze wil eerst nog iets anders proberen. „Mag ik Albert en Anneke en Pier en Marlieske wel even mee naar „De Meihorst” hebben?” vraagt ze.

„Gerust, hoor,” zegt Doutzen dadelijk gul. „Je wilt ze je tante zeker graag even laten zien.”

„Ja, ook,” zegt Marlieske. „Maar . . .”

„Dan ga je alleen verder langs de kamers daar.” Doutzen begrijpt het opeens.

Marlieske knikt. „Ja.” Het lijkt haar niet half zo gezellig, maar als Doutzen niet mee wil, móet ze immers wel alleen gaan.

Doutzens gezicht betreft. „Dan hebben we het geld voor Nicolientje niet meer echt samen verdiend,” bedenkt ze een tikkeltje spijtig.

„Nee, dat is zo.” Dat vindt Marlieske eigenlijk ook helemaal niet leuk. Heel de middag hebben ze alles samen gedaan en nu . . . Maar . . .

De donderslagen volgen intussen steeds sneller op het licht. De eerste regendruppels beginnen te vallen. Hele dikke zijn het. Je hoort ze neerpletsen op de warme straat. De meisjes zijn intussen gelukkig al vlak bij Doutzens huis. En dat weet Doutzen plotseling ook wat. „We gaan naar ons,” zegt ze. „Samen. Kom maar gauw mee. Het regent al. Nu is het onweer vast wel gauw over. Dat is haast altijd zo als het begint te regenen. En om de regen zelf geef ik niets. Mijn vader heeft een grote paraplu. Als het lang blijft regenen,

vraag ik of we die even mogen hebben. En dan gaan we daaronder samen naar „De Meihorst” en daar langs de deuren. Goed?”

„Best,” zegt Marlieske hartgrondig. Ja, zo kan het ook. En zo is het veel leuker. Fijn dat Doutzen dit bedacht heeft.

De regen vindt nu zeker dat het de hoogste tijd voor die beide kleine meisjes wordt om naar binnen te gaan. Het begint tenminste plotseling te plenzen. Ontzettend! Daar hebben Doutzen en Marlieske ontzag voor hoor. Ze maken benen! Nee. Ze weten gewoon niet hoe vlug ze onder dak zullen komen, die twee.

13. Voor de tweede keer op stap

Het onweer houdt langer aan dan ze verwacht hebben. En de regen lijkt helemaal wel van geen ophouden te weten. Die geeft het dorp een echte zaterdagse beurt, hoor. Asjeblijft. Maar alles frist er heerlijk van op. Dat moet gezegd, zou de melkboer zeggen. Doutzen en Marlieske zouden er al lang door gegaan zijn als moeder Kroeze niet gezegd had: „Het moet eerst een beetje minder worden, hoor, met die regen. Jullie mogen vaders paraplu heus wel even gebruiken als jullie beloven er goed op te zullen passen. Maar tegen zo'n stortbui helpt zelfs een paraplu zo goed als niets. Nee, nog even wachten, hoor.”

Ja, even wachten. En nog even wachten. En dan nog even. De wijzers van de klok doen dat niet. Die draaien maar rustig door. Het is ondertussen al kwart over vijf. En om zes uur gaan ze op „De Meihorst” aan tafel. Het begint Marlieske gewoon in te branden. Als ze thuis was, stond ze beslist al te trappelen van ongeduld. Maar bij een ander . . . Nu ja.

En dan krijgt de regen eindelijk bepaald een beetje medelijden met Doutzen en haar. Hij gooit z'n water tenminste niet meer bij bakken vol tegelijk naar beneden, zoals dat daarnet wel leek te gebeuren. Nee, hij maakt er nu een rustig, groeizaam buitje van. Gelukkig.

Doutzen en Marlieske staan samen voor het brede raam van de grote,

op het ogenblik nogal donkere huiskamer van de Kroeze's, achter de winkel, de kletsnatte tuin in te kijken. Marlieske merkt het meteen dat de regen veel minder wordt. Ze geeft Doutzen subiet een por in haar zij en zegt blij: „Nu kunnen we er wel door, meid. Kijk maar.”

Doutzens moeder, die toch geen enkele klant hoeft te verwachten zolang de regen aanhoudt, zit met wat naaikarweitjes bij de tafel. Ze moet deze onverwachte vrije tijd gauw even benutten natuurlijk. Reken maar. Dat gebeurt haar niet vaak dat ze op zaterdagmiddag haar verstelmand voor de dag kan halen. Nooit kun je eigenlijk wel zeggen. Ze hoort wat Marlieske zegt. Daarom staat ze meteen op, hangt een bloesje van Doutzen, waaraan ze net een knoop heeft gezet, over een stoelleuning, loopt naar de meisjes toe en kijkt ook naar buiten. „Marlieske heeft gelijk,” zegt ze dan. „Zo kan het wel. Maar let een beetje op de plassen, hoor. Anders hebben jullie in een mum van tijd kletsnatte voeten.”

„Ja, moeder.”

„Ja, mevrouw.” Doutzen en Marlieske beloven het grif. Ze willen nog wel meer beloven. Als ze nu maar weg mogen. Even later ziet moeder Kroeze hen langs het raam gaan, samen onder vader Kroeze's zwarte paraplu, de schoongewassen wereld in. Ze lachen en wuiven naar haar. Mevrouw Kroeze lacht en zwaait terug. Die twee kunnen het maar best samen vinden, denkt ze. 't Is echt gezellig voor Doutzen dat Marlieske naar haar toe gekomen is vanmorgen.

Marlieske en Doutzen lopen intussen al in de straat. En Marlieske begint vrolijk te zingen: „Onder vaders paraplu.”

„Liepen eens twee kindjes,” valt Doutzen dadelijk in. „Hanneke en Janneke . . .”

„Stop. Fout,” lacht Marlieske. „Doutzen en Marlie-se-ke” . . .

„Mar-lie-se-ke.” Doutzen proest het uit. Zo gek als dat ook klinkt. Die malle Marlies. Hoe verzint ze het zo gauw.

„Maar anders komt het niet uit met de maat.” Marlieske schatert ook van het lachen.

Ze hebben de grootste schik samen, die twee daar onder die grote paraplu, heel de weg langs. En dan staan ze opeens al voor het hek van „De Meihorst”. En prompt begint Marlieske geheimzinnig te doen. „We gaan achterom, hoor,” fluistert ze, alsof de Meihorsters hen hier, nog buiten het hek, al zouden kunnen horen. „En houd de paraplu wat meer naar beneden, jô. Ze moeten onze dozen niet zien, hè?”

„Nee.” Doutzen is meteen aangestoken door Marlieske. Ze fluistert ook al. Ze begrijpt er immers alles van. Het moet voor de mensen hier allemaal ook een verrassing worden natuurlijk. En vooral voor Marlieskes tante. „Gaan we het eerst naar je tante?” vraagt ze dan zacht.

Maar Marlieske schudt haar hoofd. „Nee meid, het laatst. Hoe meer geld we dan hebben, hoe leuker tante het vindt natuurlijk. Vast.”

„Ja,” knikt Doutzen, „dat is zo.” Haar moeder vond het al zo prachtig dat ze vanmiddag f 1.43 hadden verdiend met z'n beidjes. En als er nu nog wat bij komt. Nou.

Zo zacht en onopvallend mogelijk lopen Doutzen en Marlieske naar de achterdeur. Ze laten de paraplu even uitlekken onder het luifeltje daar. Dan sluipen ze stil naar binnen. In de bijkeuken is niemand. Kleine huisvrouw-tjes in de dop als ze zijn, zetten ze de paraplu daar dadelijk uit in een van de hoeken. Dat doen hun moeders immers ook altijd? Zo droogt hij het vlugst en het mooist. Dan gaan ze verder. In de keuken is ook geen mens. Dat treffen ze. Maar in de broodkeuken klinkt gelach en gepraat. En in de eetzaal ook. Gelukkig dat ze daar niet door hoeven. De meisjes zijn natuurlijk al bezig voor de avondboterham te zorgen. En zij hebben nu echt geen tijd om babbeltjes en grapjes met Annie en Miek en Thea te maken. En als die hen zien met de marmotjes! Nou, dan weet Marlieske het wel. Vanuit de keuken glippen ze daarom vlug en zacht de gang in, lopen dan op hun tenen de trap voorbij naar de eerste kamer de beste van de Meihorst-bewoners.

Op de deur daarvan is een soort etuitje bevestigd, waarin een kaartje is geschoven met de naam A. Verhagen erop. Op deze kamer woont dus een meneer of mevrouw Verhagen. Maar Marlieske heeft er geen idee van wie het is. Ze kent nog maar van een paar mensen hier de naam natuurlijk. Ze is hier immers nog maar amper een dag, al is dat bijna niet te geloven als je bedenkt wat ze al allemaal beleefd en gedaan heeft. Ze geeft een bescheiden kloppje op de deur. Wie zal opendoen? Daar is ze gewoon nieuwsgierig naar.

Maar er doet niemand open. Vanuit de kamer roept een vrolijke stem: „Kom maar binnen. Welkom hier.”

Nu als dat niet gastvrij klinkt. Marlieske maakt de deur open en wil Doutzen netjes voor laten gaan. Maar die fluistert, alweer een beetje verlegen: „Nee, hoor. Jij eerst.” Marlieske hoort hier ten slotte thuis en zij...

Ze hoeft het geen tweemaal te zeggen. Marlieske is al binnen. Doutzen volgt haar op de voet en sluit de deur zacht achter zich. En dan staan ze tegenover de meneer met de guitige ogen, die gisteravond ook al dadelijk zo aardig tegen Marlieske was. Treffen ze dat even? Die meneer heet dus Verhagen.

„Ah, daar hebben we onze Marlieske,” lacht hij. „Met een vriendin nog wel. Nu, dat vind ik prachtig, hoor, dat jullie mij 's even komen opzoeken. Ik kan best wat gezelligheid gebruiken. Ga zitten, ga zitten.” Meneer Verhagen is al pratend opgestaan uit de gemakkelijke fauteuil, waarin hij z'n krant zat te lezen en wil hun nu allebei een stoel geven.

Maar Marlieske zegt: „We willen wel graag 's een keertje bij u op bezoek komen, hè, Doutzen, maar we komen u nu iets laten zien. En we komen u iets vragen ook.” Dit laatste een beetje ondeugend. En dan vertelt ze voor de zoveelste keer het verhaal over Nico-lientje. En nog maar amper is ze uitgepraat of meneer Verhagen haalt z'n portemonnee al te voorschijn. „Natuurlijk krijgen jullie wat van me,” zegt hij. „Voor zo'n goed doel. Natuurlijk. Ik vind het prachtig dat jullie dit voor dat zieke meisje doen.” Hij wil al iets uit z'n beurs pakken. Maar Marlieske maakt vlug haar doos open, houdt 'm meneer Verhagen voor en lacht: „Nee, meneer, niet eerst betalen. Eerst kijken en luisteren.” En dan begint ze ook meteen het liedje van het marmotje te zingen.

Doutzen doet dadelijk mee. Natuurlijk. Meneer Verhagen moet toch zeker waar voor zijn geld hebben.

Hij hoort hen glimlachend aan. Wat een aardige meisjes zijn dit. Ze moeten hem nog 's weer vertellen dat er tegenwoordig alleen maar verwende kinderen rondlopen, die aan niemand anders denken dan aan zichzelf. Niks van waar, hoor. Allemaal praatjes. Dat zie je nu maar weer aan deze twee.

Dan bekijkt hij aandachtig de marmottenfamilies. „Prachtig, prachtig. Het is een lust,” bewondert hij. En dan zegt hij met een olijk gezicht: „Maar nu mag ik toch zeker wel betalen?” En als Marlieske en Doutzen om het hardst „ja” knikken, geeft hij hun . . . een kwartje. Marlieske krijgt een kleur van blijdschap. Ze kan haar ogen maar ternauwernood geloven. Een heel kwartje. Wie had dat nu toch kunnen denken! En spontaan als ze is, zegt ze opgetogen: „Wat een boel. Zoveel hebben we nog van niemand gekregen, meneer.” Zo

geweldig vindt ze het, dat ze van louter vreugde eenvoudig vergeet meneer Verhagen te bedanken.

Maar dat hindert deze keer helemaal niet. Want dat maakt Doutzen gauw voor haar in orde. „Heel hartelijk bedankt, meneer,” zegt die al even blij.

Meneer Verhagen laat hen uit. „Het is al lang goed, hoor,” lacht hij. „Ga maar gauw naar m'n buurvrouw. En denk eraan: ik heb nu nog een bezoekje van jullie te goed, hè?”

Marlieske lacht ook. „Dat vergeten we niet, hoor, meneer,” zegt ze dan. „Dat vinden we veel te leuk.” Een enige meneer vindt ze dit. Een heel kwartje. Het is gewoon niet te geloven.

Tien deuren heeft deze gang. Ze lopen van de ene naar de andere. Zouden ze heel de gang nog kunnen doen voordat de gong gaat? . . . Ze schieten hier wel veel vlugger op dan buiten natuurlijk. De kamers liggen vlak naast elkaar. Ze hoeven geen paadjes op en af te lopen. En ook niet telkens de deksels van hun dozen dan weer open en dan weer op een kier te zetten. Ze laten ze hier rustig openstaan. Dat scheelt allemaal. En het gaat . . . mieters, zou Pier zeggen. Want iedereen is thuis met dit weer. En ze krijgen overal wat. Geen kwartjes meer, hoor. Stel je voor. Nee. Maar de meesten geven toch een dubbeltje. Nu, dat is ook geweldig.

Doutzen straalt al even hard als Marlieske. Wat een geluk dat ze hier naartoe zijn gegaan. Het regent nog steeds, maar dat deert hen niet in 't minst. Ze zijn hier zo heerlijk onder dak. Het kan allemaal echt niet mooier.

Nu staan ze voor de laatste deur. Hens staat erop. Is dat een meneer of een mevrouw? Dat is elke keer opnieuw een verrassing. Marlieske klopt aan, staat dan muisstil, haar oor bijna tegen de deur, te luis-teren of er misschien ook antwoord komt van binnen. Sommige dames hebben zo'n zachte stem. Die versta je bijna niet. En die oude dames en heren hoeven voor hen gerust niet uit hun stoel te komen, hoor. Als ze maar even roepen „ja”, stappen zijzelf de kamer wel in. Ze zijn al lang blij dat ze binnen mogen komen. Intussen kijkt ze glunder naar Doutzen. We halen het, jô, zegt ze met haar ogen.

Er komt geen antwoord. Maar de deur gaat eigenlijk dadelijk open. Alsof er iemand achter op wacht heeft gestaan. En het gebeurt met zo'n vlugge beweging dat het maar een haar scheelde of Marlieske had haar evenwicht verloren en was pardoes naar binnen getuimeld. Compleet met haar marmottenfamilie. Maar het gaat nog net goed

gelukkig. Want voor hen staat een klein, venijnig vrouwtje met een uilebril op haar dikke neus. Dezelfde die gisteravond, toen Marlieske in de eetzaal kwam, zo lelijk over Marlieske praatte tegen haar buurvrouw. Het is maar goed dat Marlieske dat niet weet. Want anders . . . Haar felle oogjes gaan ogenblikkelijk naar de dozen met marmotjes. Ziet ze Doutzen en Marlieske niet? Of wil ze hen niet zien? Hoe dat zij, die verwaardigt ze nu in ieder geval zelfs nog met geen blik. En triomfantelijk bijna zegt ze: „Daar heb je het al. Net wat ik dacht. Ik meende al dat ik dat marmottenversje hoorde zingen. En ik dacht: Schooierskinderen met marmotten in ons mooie huis notabene. Dat de directrice zo iets toelaat. Het is verschrikkelijk.” En dan opeens onderbreekt ze haar verontwaardigde alleenspraak, laat de marmotten de marmotten en kijkt Marlieske en Doutzen aan alsof . . . Ja, alsof ze hen wel ze weet niet wat zou kunnen doen.

Die twee staan haar min of meer verbijsterd aan te staren. Dit komt ook allemaal zo plotseling. En ze hebben na hun bezoeken bij al die vriendelijke, goedgeefse dames en heren hier op de gang, zo iets heel anders verwacht.

„Maar het is nog veel erger,” gaat mevrouw Hens dan met haar scherpe stem verder. „Het zijn geen schooierskinderen. Jullie zijn het. Jullie. Het logeetje van de directrice en het dochtertje van de groenteboer.”

En met een boze blik naar Doutzen: „Ja, meisje, jón ken ik ook. Dat merk je. Een schande is het. Een grote schande. En dat vindt de directrice nu maar allemaal goed. Ja, ja. Maar ik zal er een stokje voor steken. Als ze dat maar begrepen heeft. Ik zal het haar wel eens goed vertellen. En ik ga naar het bestuur ook. Dit lijkt nergens op. Nergens.”

Ze duwt Marlieske, die nog aldoor het verst naar voren staat, zonder complimenten op zij en stevent met opgestreken zeil in de richting van de trap. Marlieske kijkt haar met een mond die van stomme verbazing is opengevallen, achterna. Ze heeft, helemaal tegen haar natuur in, niet eens moeite gedaan om mevrouw Hens' woordenstroom te onderbreken en te proberen haar aan haar verstand te brengen dat ze zich helemaal vergist en hoe de vork nu eigenlijk wel precies in de steel zit.

Opeens hoort ze naast zich een verdacht geluid. En dan is het net of ze wakker wordt uit een heel vervelende droom. Met een ruk draait ze zich om naar Doutzen. Naar Doutzen, die stilletjes staat te snik-

ken. En op hetzelfde ogenblik is ze goed wakker ook en krijgt ze haar spraak terug. „Ben je nu helemaal betoeterd om daarom te huilen,” zegt ze. En dan diep verontwaardigd: „Ik ben razend op die mevrouw Hens. Wat meent ze wel om ons zo af te blaffen? We doen niets verkeerd. We doen juist iets goeds. Dat vindt iedereen. Maar

ze laat ons niet eens vertellen, waarvoor we het doen.” En als Doutzen maar blijft doorhuilen: „En nu is ze zeker op weg naar tante Frouck. Nu, daar gaan wij ook naartoe. Kom mee. We gaan haar achterna.” Ze pakt Doutzen kordaat bij de arm, trekt haar mee en loopt zo vlug als ze kan samen met haar de gang door, de trap op, naar boven. Mevrouw Hens zien ze al niet meer. Die kan nog hard lopen, hoor, op haar oude dag. Toe maar.

Als ze halverwege de trap zijn, horen ze de gong. Och heden. Marlieske heeft aan geen tijd meer gedacht deze laatste ogenblikken.

Nu kunnen ze voor het broodeten misschien niet eens alles meer uitleggen. En tante Frouck weet nog nergens van bovendien. Omdat ze haar wilden verrassen. Als tante Frouck nu maar niet... Ze móet...

Ze zijn nu op de bovengang. Marlieske bedenkt zich niet lang. Ze zet vliegensvlug haar doos neer op een bank die daar staat, zegt haastig tegen Doutzen, die helemaal niet begrijpt wat er zo opeens gaat gebeuren: „Pas er even op, ja?” en rent dan naar het flatje van tante Frouck. De voordeur staat aan en de kamerdeur open. En al in het gangetje hoort ze de verontwaardigde stem van mevrouw Hens. „Een schande is het. Een grote schande.”

Marlieske vliegt de kamer binnen. „Het is geen schande, hoor, tante. Helemaal niet. Het is juist goed. Iedereen zegt het,” hijgt ze. „Maar mevrouw Hens...”

Tante Frouck slaat een arm beschermend om Marlieske heen. „Stil maar, vrouwtje,” zegt ze kalmerend. „Je mag straks alles rustig aan tante vertellen, hoor. Maar de gong is gegaan, hè? We moeten nu eerst gaan eten.” En tegen mevrouw Hens, rustig: „Ik zal de zaak onderzoeken, mevrouw Hens. Dat beloof ik u.”

Maar die is met die belofte nog niet tevreden. Kun je net denken. „Als u die brutale kinderen niet flink straft, ga ik naar het bestuur,” dreigt ze. „Daar kunt u maar op rekenen.” Dan gaat ze, haar kleine, oude hoofd fier opgericht, met een voldaan gezicht de kamer uit. Ziezo, die zaak heeft ze 's eventjes goed aangepakt. Die nieuwe directrice doet maar. Daar moet nu meteen 's een eind aan komen. Marlieske kijkt tante Frouck intussen met een benauwd gezichtje aan. Mevrouw Hens wil naar het bestuur. Thuis hoort ze wel eens praten over het schoolbestuur. Allemaal heren zijn dat. Die hebben wat over de school en zo te zeggen. Zou... „Als die mevrouw Hens dat heus doet, krijgt u dan straf van dat bestuur, tante?” vraagt ze. „We deden echt niets verkeerd, tante. Ik wil het allemaal wel aan die meneren vertellen, hoor. Als u maar geen straf krijgt.”

Tante Frouck strijkt Marlieske geruststellend over haar bolletje. „Je bent een lieverd, hoor,” zegt ze. „Maar maak je vooral geen zorgen. Dat valt allemaal wel een beetje mee. Was maar vlug je handen en kom dan gauw mee naar beneden. Onze grote huishouding mag niet van de regel raken, dat begrijp je.”

Ja, dat begrijpt Marlieske. In een wip heeft ze haar handen schoon. Dan gaat ze samen met tante op weg naar de eetzaal. Op de gang staat Doutzen nog geduldig te wachten bij de marmotjes. Ze heeft

haar tranen gedroogd en haar eigen doos voor het gemak ook maar op de bank gezet.

Tante Frouck schrikt even als ze de dozen met marmotjes ziet. Ze hebben die dus werkelijk, de kinderen. Ze heeft gedacht dat dat niet waar kon zijn. Dat mevrouw Hens zich vergist had. Maar ze wil toch niet denken dat Doutzen en Marlieske als de eerste de beste schooiertjes . . . Nee, dat wil ze niet geloven. 't Is jammer dat ze nu juist meteen aan tafel moeten. Ze zou zo graag dadelijk alles van henzelf gehoord hebben. Afijn, dat gaat nu eenmaal niet.

„Zo Doutzen, ben jij daar ook nog meisje?” zegt ze vriendelijk. En dan: „Heb je geen zin om bij ons te blijven brood eten?”

Maar Doutzen schudt heftig van nee. Dat durft ze niet, hoor. Bij al die vreemde mensen in zo'n zaal. En dan met zo'n behuild gezicht. Nee. Het is natuurlijk wel erg aardig van Marlieskes tante dat ze het vraagt, maar . . . Een beetje hulpeloos kijkt ze naar Marlieske. Ze weet niet zo gauw hoe ze dat allemaal moet uitleggen.

Marlieske begrijpt het wel. Ze zou het natuurlijk best gezellig vinden als Doutzen bleef, maar . . . En dan heeft ze ook al een ander plannetje klaar.

„Haar moeder rekent nu op haar, tante,” zegt ze. „Ze heeft beloofd dat ze om zes uur naar huis zou komen, ziet u. Maar mag ze dan na het broodeten nog een poosje hier terugkomen? Dat is ook leuk.”

„Natuurlijk. Gerust.”

„Fijn.” Marlieske steekt haar arm door die van Doutzen. Ze heeft nog vlug de deksels van de dozen voor alle zekerheid op een kier gezet. Stel je voor dat de marmotten eruit zouden wippen, terwijl zij hun boterhammen zaten te eten. Dan zou je de poppen pas goed aan het dansen hebben. Dan zou je die mevrouw Hens eens zien. Nu gaan ze met z'n drieën naar beneden.

14. Wie had dat nu toch ooit kunnen dromen

Net als de vorige avond zijn alle Meihorsters al in de eetzaal als tante Frouck en Marlieske daar binnenstappen. En ook juist als toen verstomt het geroezemoes daar met dat ze hen zien. En weer is het dan meneer Verhagen die iets zegt. Zó luid, dat iedereen het kan verstaan. „Ah, daar hebben we ons logeetje weer,” lacht hij. „En Marlieske, heb je de hele Meihorst al afgewerkt, meisje?”

Wat is die meneer Verhagen toch een reuze-aardige man, denkt Marlieske. Wat een verschil met die nare mevrouw Hens. „Nee, meneer,” antwoordt ze vrijmoedig. „Alleen de benedengang nog maar.”

„O, maar dan weten alle dames en heren hier dus nog niet eens wat voor een flinke meid jij bent,” zegt meneer Verhagen. En met een knipoog van verstandhouding naar tante Frouck: „Mag ik het hun dan even vertellen, directrice? Ik zal het heel kort maken. Dat beloof ik u.”

„Graag,” lacht tante Frouck. „U maakt ons zo nieuwsgierig.” Ze vindt het fijn dat meneer Verhagen dit wil doen. Nu hoort zij meteen alles direct.

Dan vertelt meneer Verhagen van Nicolientje en van het plannetje om haar met iets heel moois op haar verjaardag te verrassen. En dat Marlieske en Doutzen nu heel hun vrije middag gegeven hebben om Doutzens marmotjes aan de mensen te laten zien om op die manier zelf het geld, dat zij voor Nicolientjes cadeautje willen geven, te verdienen.

De dames en heren in de zaal luisteren stuk voor stuk heel aandachtig. Degenen die dit allemaal al weten, omdat Marlieske en Doutzen al bij hen zijn geweest, kijken vertederd naar Marlieske. Ze zijn het helemaal met meneer Verhagen eens. Dat zie je. Ze vinden haar een echt lieve, flinke meid.

Alleen mevrouw Hens kijkt strak voor zich, haar lippen stijf op een geperst. Wat zou die nu denken? ... Tante Frouck en ook Marlieske zouden er wat voor overhebben om dat aan de weet te kunnen komen.

„Ik vind het reuze-flink van die twee kleine meisjes,” zegt meneer Verhagen intussen. En dan tegen Marlieske: „Ik raad je aan, meiske: ga na het eten met je vriendinnetje ook nog de andere kamers hier in huis langs. Daar krijgen jullie vast geen spijt van. Of heb ik dat mis, dames en heren?” Z'n lachende ogen gaan heel de zaal door.

„Nee, hoor. Kom ook maar bij mij.” „En bij mij.” „En bij mij.” Van alle kanten komen de uitnodigingen.

Marlieske glundert. Ze is zo blij. Nu weet tante Frouck meteen dat Doutzen en zij helemaal geen kwaad gedaan hebben. En die akelige mevrouw Hens, die kan lekker op haar dikke neus kijken. O zo.

„We hebben nu al meer dan twee gulden,” vertelt ze blij.

„Prachtig,” zegt tante Frouck. En terwijl ze haar 's hartelijk toeknikt: „Ik ben trots op jullie. Echt trots.”

En nu is het al negen uur. En nog ligt Marlieske niet in bed. Nee, ze is zelfs nog buiten. Maar niet alleen, hoor. Nee, samen met tante Frouck. Ze is zo verschrikkelijk blij. Ze zou wel kunnen dansen van blijdschap. Ze heeft ook zo'n prachtige dag gehad vandaag. En morgen wordt het natuurlijk ook weer allemaal even fijn. Ze vindt het hier heerlijk. En aan Doutzen heeft ze een enig vriendinnetje. Dat ze Doutzen gister om deze tijd nog nooit gezien had! Dat ze niet eens wist dat ze bestond! Het is bijna niet te geloven. Want het is net of ze elkaar altijd al gekend hebben. Tante Frouck en zij hebben haar net samen naar huis gebracht. Met Joris en Gientje, Freddy en Adje en natuurlijk ook Albert en Anneke, Pier en Marlieske. Die hebben allemaal een extra lekker hapje van meneer Kroeze uit de winkel gekregen. Heerlijke slablaadjes. Daar zijn ze dol op. Nu, dat hadden ze ook wel verdiend, vonden Doutzen en Marlieske. Want zonder hen zouden zij nooit vier gulden drieënzeventig bij elkaar gekregen hebben. En dat hebben ze. Ze kunnen het zelf nog maar ternauwernood geloven, maar het is toch waar. Tante Frouck heeft een kwartje gegeven. En Doutzens moeder ook. En dat, terwijl die de marmotjes alle dagen voor niets kan zien natuurlijk. Ja, mevrouw Kroeze verdient een extra pluim, vindt Marlieske.

En van Annie en Miek en Thea alle drie hebben ze een stuiver gekregen. Ook al zo reuze-aardig. En de overige dames en heren van „De Meihorst” gaven allemaal vijf cent of meer. De meesten zelfs een dubbeltje. En zo werd het vier gulden drieënzeventig. Wie had dat nu toch ooit kunnen dromen toen ze vanmiddag begonnen.

Marlieske raakt er maar niet over uitgepraat. „Eigenlijk was iedereen even aardig,” zegt ze nog 's weer opgetogen. En dan, op een heel andere toon: „Behalve die mevrouw Hens dan. Dat vind ik een echt naar mens.”

Tante Frouck lacht 's naar Marlieske. „Ik kan het best begrijpen dat je haar niet aardig vindt,” zegt ze dan eerlijk. „Zoals mevrouw Hens vanmiddag deed. Nee.”

Even kijkt ze in gedachten voor zich uit. „Maar eigenlijk moet je medelijden met haar hebben,” gaat ze dan verder. „Ik ben bang dat er niemand hier in huis is die echt van haar houdt. Ze proberen wel vriendelijk tegen haar te zijn gelukkig, maar echt van haar houden, nee. En familie heeft ze niet. Dat is erg als je niemand hebt en ook niemand van je houdt.”

Marlieske knikt hevig. Tante Frouck heeft ook niemand die echt bij haar hoort. Maar wel een heleboel mensen die veel van haar hou-

den gelukkig. Nou, reken maar. Zij thuis allemaal. En de mensen hier. O, en nog veel meer. Tante is zelf ook altijd zo aardig voor iedereen. Je móet wel van haar houden. Dat gaat vanzelf. Maar mevrouw Hens . . .

„Weet je, van mensen houden die lief voor je zijn en die van jou houden, dat is niet moeilijk,” zegt tante Frouck dan weer. „Maar

om aardig te zijn tegen mensen die je afblaffen of je treiteren of weet ik wat voor lelijks tegen je doen en van hèn houden, dat is pas iets. Dat heeft pas echt waarde.”

Marlieske knikt maar. Ze begrijpt, zo klein als ze is, al best wat tante bedoelt. Maar o, wat is dat verschrikkelijk moeilijk. „Dat kan ik niet,” zegt ze dan. En een beetje dromerig: „Nu tenminste nog niet. Misschien later, als ik groot ben.”

Tante Frouck glimlacht stil voor zich heen. Later. Ja, zo denk je als je nog een kind bent. Maar . . . „Dat kan niemand uit zichzelf, Marlieske,” zegt ze dan ernstig. „Een kind niet. Maar een groot mens evenmin. Als hij het alleen probeert tenminste. Maar als we de Here

Jezus vragen het ons te leren en er ons bij te helpen, dan kunnen we het.”

Marlieske knikt maar. Zo praat moeder ook wel eens met haar. Een heel enkel keertje. Zo echt alsof ze al groot is. En dan . . . Dan is het altijd net of . . . , ja, alsof ze nog veel meer van moeder houdt dan ze toch al doet. En nu . . . tante Frouck . . .

Ze blijft opeens staan, slaat haar armen om tante Froucks hals en geeft haar een stevige zoen. Zo maar, midden op straat. „Ik vind u de liefste tante van de hele wereld,” zegt ze dan.

INHOUD

	Blz.
1. Marlieske helpt juf	7
2. Tante Frouck	11
3. Post voor Marlieske	18
4. „Ik mag alles helemaal zelf doen, hè?”	25
5. Alleen op reis	29
6. Op „De Meihorst”	36
7. Heel anders dan in een gewoon huis, maar even- goed	40
8. De pret lijkt niet op te kunnen	45
9. „Ik wil Doutzen graag hebben, mevrouw”	52
10. Marlieske weet iets prachtigs	57
11. Is dat even een goed begin	63
12. Het gaat reusachtig, maar dan	67
13. Voor de tweede keer op stap	71
14. Wie had dat nu toch ooit kunnen dromen	79